

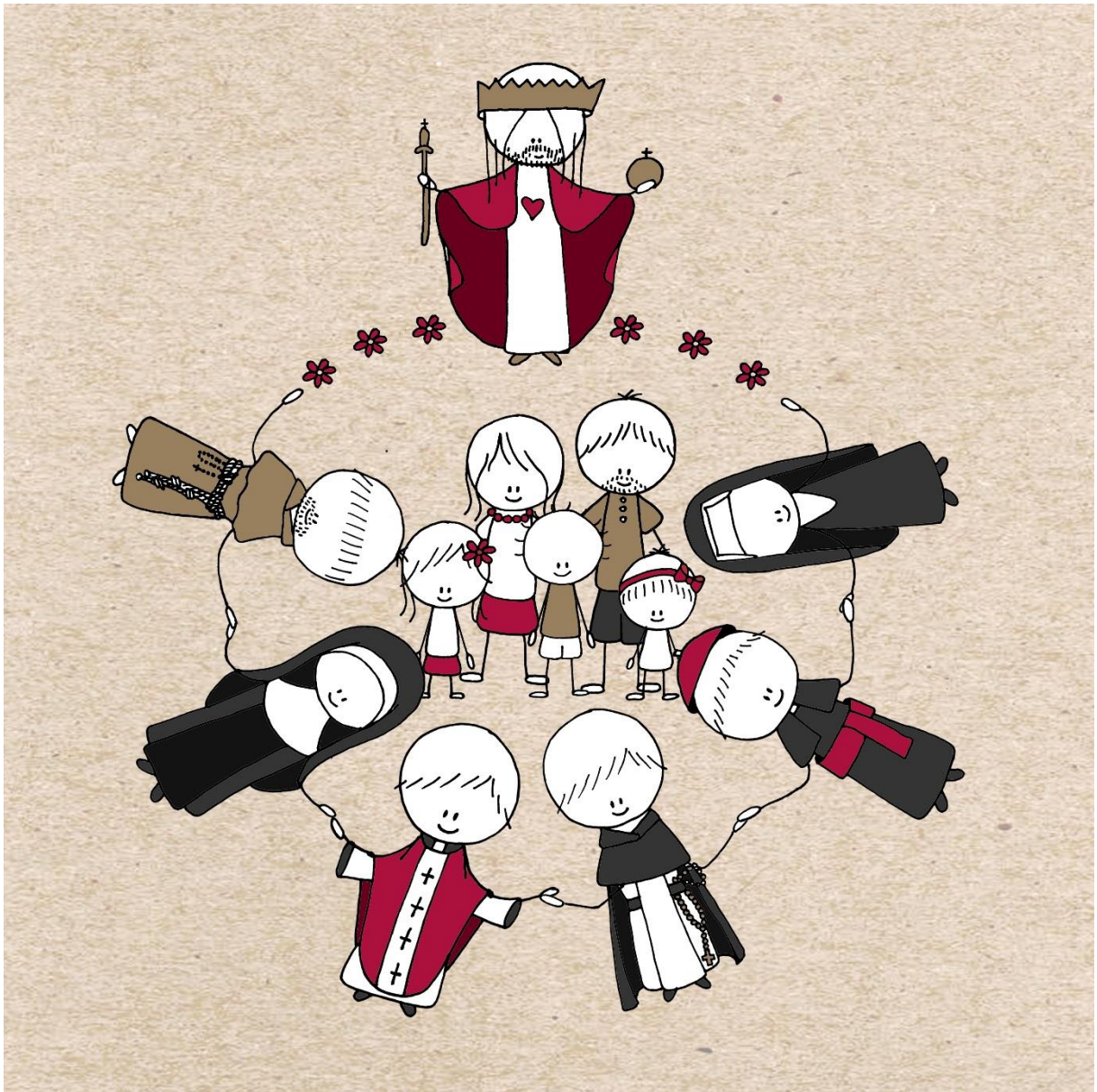
CESTIČKA K BOHU

Doplňující materiály

Cestička do nebe
je tady pro tebe.
Ke Kristu Králi,
co není v dáli,
jdi cestou jedinou,
s celou svou rodinou.

Obsah

Doplňující materiály.....	1
Úvod.....	4
Jak postupovat.....	5
Co který symbol znamená?	5
Připravilo pro Vás	6
ADVENT	7
č. 2 SVATÝ MIKULÁŠ.....	8
č. 3 NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE.....	9
VÁNOCE	11
č. 6 OBNOVA MANŽELSKÝCH SLIBŮ.....	12
č. 8 TŘÍKRÁLOVÉ ŽEHNÁNÍ DOMU	13
MEZIDOBÍ	15
č. 10 SVATÝ JAN BOSCO	16
PŮST	17
č. 11 A zase ten PŮST! K čemu je to vůbec dobré...?	18
č. 12 ZPOVĚDNÍ ZDRCADLO.....	19
č. 14 POSTNÍ DOBA.....	24
č. 16 TIPY NA POSTNÍ SKUTKY LÁSKY	26
VELIKONOCE	27
č. 22 ZÁZRAKY aneb u Boha není nic nemožného... ..	28
č. 24 HYMNUS K DUCHU SVATÉMU	31
MEZIDOBÍ	34
č. 25 TĚLO A KREV PÁNĚ	35
č. 26 NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE JEŽÍŠOVO	37
č. 28 POUTNÍ MÍSTA	40
č. 31 SVATÁ BRIGITA ŠVÉDSKÁ	41
č. 32 SVATÝ JAN MARIA VIANNEY	45
č. 35 POBOŽNOST PRVNÍCH PÁTKŮ	456
č. 37 PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI	47

Úvod

Milé rodiny,

přicházíme k Vám z Centra pro rodinný život s nabídkou, jak prožít čas liturgického roku, který je před námi. Víím, že pro rodinu dnes je čas vzácným pokladem, který je potřeba chránit, aby se z rodinné pohody nic důležitého neztratilo. Proto si chci v úvodu připustit pocho-pitelnou otázku: Co Vám naše nabídka dá a o co Vás naopak připraví?

Nabízíme Vám čas, který můžete prožít společně se svou rodinou, kterou máte doma, i s rodinou církve, kterou vytváříte ve Vašem kostele. O co Vás tedy nabízená aktivita při-praví? Právě o trochu toho času, který můžete věnovat své rodině tím, že si do svého domova přenesete prožívání liturgické doby společnou modlitbou a připomenutím, co se právě v cír-kevním kalendáři slaví. Naopak věřím, že Vám to přinese domů Boží blízkost a požehnání, které jistě Vaše rodina potřebuje.

Liturgický kalendář uspořádala církev tak, abychom v jediném roce mohli spolu s Ježíšem prožít nejdůležitější chvíle jeho lásky k nám. Už na začátku roku při slavení Ježíšova narození slyšíme od apoštola Jana alarmující slova: „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.“ Rok, který církev společně prožívá, je snahou jak na Ježíše nezapomenout žádný den. Každý den je v tomto kalendáři novou příležitostí, jak s Ježíšem být a prohloubit svůj vztah k němu.

4

Nám dospělým se může zdát, že Ježíše už známe dost. Když se však děti začnou v kostele všetečně ptát, mnohdy se nad odpovědí jim i trochu zapotíme. Právě tu si mnohdy uvě-domujeme, že víra je vztah a ten se musí s milovanou osobou prožívat celý život. Proto se nám v liturgickém kalendáři rok co rok opakují ty stejné události Ježíšova života, abychom je mohli znovu a hlouběji pochopit a prožít.

Jestli přijmete naši nabídku, můžete se pomyslně ocitnout na točitém schodišti. V mod-litbě se svými dětmi budete moci prožívat s větší pozorností události Ježíšova života tak, že za rok nebudete na stejném místě. Točité schodiště, i když jím jdeme už dlouho a stále dokola, nás vždy po každé otáčce posune o patro výš. Tak i Vaše rodina možná zjistí, že Ježíš, se kterým jste rok prožili, Vám v něčem skutečně pomohl vystoupat výš.

V modlitbě na Vás myslí a žehná

P. Petr Bulvas

Jak postupovat

V ruce držíte plakát Cestičky k Bohu, který Vás provede celým liturgickým rokem 2017/18. Plakát si můžete pověsit či nalepit na nějaké vhodné místo, tak abyste ho měli stále před očima a mohli do něj vykreslovat splněné „úkoly“ a vůbec sledovat, např. kterého světce si dnes církev připomíná...

Cestička je do jisté míry takovým neúplným liturgickým kalendářem, s vyznačenými nedělemi a významnými svátky vztahujícími se k životu Pána Ježíše, svátky mariánskými a památkami některých světců. Souběžně s kalendářem vede cestička se stopami v různých barvách. Každá stopa symbolizuje nějaký „modlitební“ úkol pro rodinu či jednotlivce. Po splnění úkolu si stopu vymalujte. Kromě toho jsou zde kytičky, které fungují na stejném principu.

Co který symbol znamená?

Věnujme neděli Pánu. Společně si sedněme a popovídejme si o tom, co nás oslovilo v evangeliu, ve čtení či kázání, jaká je právě liturgická barva... Na závěr se pomodleme modlitbu, která je barevně napsaná při okraji cestičky a je specifická pro dané liturgické období (např. ANDĚL PÁNĚ v adventu, KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ od Velkého pátku...).

Počítá se vždy 1 stopa na 1 neděli nebo svátek, pokud není uvedeno jinak (např. pro Korunku ve Velikonočním období), tedy úkolem je pomodlit se minimálně jednou za týden – ideálně společně v neděli. Nicméně iniciativě se samozřejmě meze nekladou – můžete se danou modlitbu modlit denně a vždy si dokreslit svou stopu.

„Modlitební úkol“ nebo jiná aktivita vztahující se ke konkrétnímu dni (např. svátek Svaté rodiny...) nebo naopak bez konkrétního data, ale pro dané liturgické období. Konkrétní instrukce naleznete na plakátu pod vyobrazením cestičky pod konkrétním číslem.

Dobrovolná aktivita pro děti nebo dospělé. Konkrétní instrukce naleznete na plakátu pod vyobrazením cestičky pod konkrétním číslem.

odkaz na materiály ke stažení na webových stránkách www.rodinnyzivot.cz.

ZASVĚCENÝ SVÁTEK mající stejnou platnost jako neděle, tj. účast na mši svaté je závazná stejně jako v neděli.

ZASVĚCENÝ SVÁTEK, ale Česká biskupská konference stanovila účast na mši jako doporučenou, nikoliv závaznou.

Přípravo pro Vás

Centrum pro rodinný život, z.s.

Biskupské nám. 2, 779 00 Olomouc

tel.: 587 405 250, www.rodinnyzivot.cz, e-mail: rodina@arcibol.cz

Chcete-li podpořit naše aktivity pro rodiny, můžete finanční dar zaslat na účet: 2800068926/2010.

ilustrace: Veronika Kořenková

předtisková příprava: Jana Hajdová

ADVENT

SVATÝ MIKULÁŠ

Svatý Mikuláš je jedním ze svatých, jejichž úcta se rozšířila po celém světě. Narodil se pravděpodobně v městečku Patara někdy kolem roku 270. Byl vychováván v křesťanské víře svými rodiči, kteří zemřeli poměrně brzy v době jeho mladosti. Zanechali po sobě velký majetek, který však Mikuláš využil ke konání dobrých skutků. Nejznámější příhoda z jeho života svědčí právě o jeho velké lásce a štědrosti. Vypráví se, že jeden muž z Patary, mající tři dcery, přišel o všechny peníze. Nemohl tak své dcery provdat, neboť jim nemohl poskytnout žádné věno. V zoufalství se rozhodl prodat jejich panenství, čímž by je odsoudil k prostituci. Mikuláš se to dozvěděl a tři po sobě jdoucí noci dal potají peníze na okno jeho domu a dívky tak zachránil od žalostného osudu. Napotřetí však byl údajně zpozorován, a tak aby se vyhnul pochvalným řečem a také pro touhu po výhradní službě Bohu, vydal se na pouť do Svaté země. V souvislosti s jeho putováním a plavbami na lodi se uvádí další příběhy o záchraně námořníků utišením vichřice po jeho modlitbě, a proto je Mikuláš uctíván mimo jiné také jako patronem námořníků. Při jednom rozjímání na poušti pocítil nutkání k návratu. Při zpáteční cestě se pak jednoho dne brzy zrána zastavil v kostele v městě Myra, aby se tam pomodlil. Zde se předchozího dne biskupové usnesli, že biskupem v Myře se stane ten muž, který první vstoupí ráno do chrámu. Tím mužem byl Mikuláš, který se sice zdráhal přijmout biskupský úřad, ale nakonec se podrobil volbě.

V roce 303 císař Dioklecián rozpoutal kruté pronásledování křesťanů, které s různou intenzitou trvalo asi 10 let. Podle písemných pramenů byl také Mikuláš uvězněn, ale protože se zde podporoval ostatní vězně, aby byli pevní ve víře a neobětovali pohanským modlům, byl pro svou „podvratnou“ činnost poslán do vyhnanství. Na svobodu se dostal až po ukončení pronásledování v roce 313 a vrátil se do pastýřského úřadu v Myře.

Mikuláš je také spojován s tvrdým odsouzením hereze Arianismu na Nicejském koncilu v roce 325, jak to dosvědčuje jedna z nejznámějších modliteb východní liturgie: „*Ó blažený Mikuláši, který ses svými činy ukázal svému stádcí ukázal jako **norma víry**...*“. S jeho vystoupením jsou spjaty dvě legendy. První hovoří o schismatu, které nastolil již výše zmíněný kněz Arius, který nevěřil v rovnost přirozenosti mezi Bohem Stvořitelem a Ježíšem Kristem. Tvrzení o božství Ježíše Krista chápal jako narušení pravdy o jediném Bohu. Mikuláš si ve svém výkladu o trojjednosti Boží existence vzal na pomoc cihlu, a když přítomným připomínal její složení (z podstaty země, vody, ohně), tu náhle z jeho rukou vyšlehl oheň, několik kapek spadlo na zem a v ruce mu zůstala pouze suchá hlína. Druhá legenda popisuje, že když Mikuláš uslyšel Ariovo rouhání, vzplál spravedlivým hněvem a uštědřil mu políček.

Sv. Mikuláš žil asketickým způsobem života, všímal si sirotek a vdov, pronásledovaných a pomáhal jim v hmotné nouzi. Na biskupském stolci se stal vzorem opravdové lásky k Bohu i bližním.

Jeho ostatky byly postupem času uloženy na několika místech, až se v roce 1087 octli v Bari v Apulii. Při otevření jeho hrobu byla objevena posvátná tekutina. V tomto městě proto nechali ke cti sv. Mikuláše vystavět nádhernou baziliku. Po dobu stavby baziliky byly jeho ostatky dočasně uloženy v kostele sv. Štěpána v Bari. Přenesení do krypty nové baziliky se účastnil papež Urban II., který ji zároveň posvětil. Zde pak údajně znovu začala z kostí vytékat čirá, olejovitá tekutina.

NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE

Zásvětná modlitba :

Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co mám. Přijmi mě pod svou Mateřskou ochranu. Ochraň mě před každým nebezpečím. Pomáhej mi přemáhat pokušení, které mě svádí ke zlému, abych si zachoval čistotu těla i duše. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která vede k Bohu. Vypros mi potřebnou milost, abych se z lásky k Pánu Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na usmíření Tvého srdce, které bylo uráženo tolika hříchy. Ve spojení s Tebou chci žít v dokonalé jednotě a oddanosti k Nejsvětější Trojici. Věřím v ni, klaním se jí a miluji ji. Amen.

Jaký význam má zasvětit sebe nebo druhé Panně Marii, když jsme ve křtu již zasvěceni Kristu? Není to navíc nebo dokonce mimo? Může křesťan zasvětit Panně Marii i někoho jiného než sebe?

Panně Marii dal Bůh v dějinách spásy zvláštní poslání, které neskončilo její smrtí a nanebevzetím. Podle učení církve je její úloha v církvi „neoddělitelná od jejího spojení s Kristem a přímo z něj vyplývá“ (KKC 964). Je v církvi vzývána jako „přímluvkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice“ (LG 62). To nic neubírá Pánu Ježíši, ale spíše zvětšuje slávu Boha, který si pro náš růst ve svatosti používá i prostřednictví tvora.

9

V dějinách spirituality se setkáváme s různým obsahem pojmu zasvěcení se Panně Marii. Zásvětné modlitby jsou jednak formou intenzivní přímluvné modlitby s prosbou o zvláštní ochranu, jednak je s pojmem zasvěcení také spojována představa, že něco bylo vyňato z profánního užívání a bylo vyhrazeno pro Boha, tedy v tomto případě Bohu skrze Pannu Marii. Soukromé zásvětné modlitby jsou vyjádřením zvláštního přijetí Matky Boží a odevzdání se jí s tím, že ji přijímáme jako zvláštní životní vzor v následování Krista a pomocnici na této cestě. Zasvěcení Panně Marii v tomto duchu je tedy způsob, jak hlouběji naplnit a uskutečnit křestní zasvěcení.

Zasvětit Panně Marii můžeme svůj domov, práci, sebe, ale také ty, nad kterými vykonáváme legitimní přirozenou nebo duchovní autoritu. V tomto smyslu rodiče mohou zasvětit Panně Marii také svoje děti, aby je ochraňovala od zlého a pomáhala jim na jejich životní cestě. Tímto způsobem také za posledních 70 let tři papežové při různých příležitostech uskutečnili zasvěcení světa Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Sestra Lucie, vizionářka z Fatimy, se v jednom rozhovoru vyjádřila, že zasvěcení světa vykonané v roce 1942 Piem XII. pomohlo ukončit druhou světovou válku, stejně jako se mnozí domnívají, že zasvěcení učiněné Janem Pavlem II. v roce 1984 napomohlo ke zhroucení sovětského komunismu.

Boží nepřítel zná hodnotu zasvěcení Panně Marii více než my, a proto se všemožně snaží věřící od této praxe různým způsobem odvést a tuto křesťanskou praxi imitovat. Počínaje tím, že odvádí od úcty k Panně Marii vůbec. Dále nabízí různá „zasvěcení“ ve všech možných praktikách hnutí New Age pracujících s tzv. energiemi (jako např. reiki) až po satanská zasvěcení v sektách. Tato zasvěcení spočívají v okultním uvádění nějakým „mistrem“ do vyšší úrovně vnímání „duchovních energií“ a práce s nimi. Dokonce v různých praktikách

novodobých šarlatánů můžete najít i zasvěcení Panně Marii pomocí ezoterických sil a rituálů, které mají zasvěcence napojit na energii Panny Marie. Pro křesťana jsou všechna tato ezoterická a satanská „zasvěcení“ odpadem od víry a způsobují otevření se temným silám.

Rozhodneme-li se zasvětit sebe nebo druhé Panně Marii, je jistě dobré si před tímto úkonem víry vykonat nějakou duchovní přípravu. Například se pomodlit nějakou nověnu k Panně Marii, vykonat svátost smíření a účastnit se mše svaté. Vhodné je také si k tomuto zasvěcení vybrat nějaký mariánský svátek, ale není to nutné. Samotné zasvěcení můžeme vykonat vlastními slovy nebo nějakou formální modlitbou.

Zasvěcení Panně Marii je velikou pomocí pro náš život s Bohem a ochranou před zlem. Vždyť Matka Boží, sama uchráněna od jakékoliv poskvrny hříchu, stojí od samého počátku svého života plně na straně Boží, a tím tedy také v přímém nepřátelství vůči satanovi. Tak to vyjádřil i Jan Pavel II. ve své encyklice o Panně Marii Redemptoris Mater: „Je postavena do samého středu onoho nepřátelství“ (čl. 11). Tímto zasvěcením také pokorně uznáváme, že jsme lidé slabí a že jsme vděční Bohu za prostředky, kterými nám On sám pomáhá na naší životní cestě. Zasvěcení Panně Marii je možné opakovat, stejně jako je možné obnovovat svůj křestní slib.

Odpovídá: Vojtěch Kodet

<http://www.vojtechkodet.cz/dulezite-otazky/zasveceni-panne-marii-odpoved-na-otazku.html>

VÁNOCE

OBNOVA MANŽELSKÝCH SLIBŮ

Žehnání manželům a obnova manželských slibů se většinou pojí s oslavou významných výročí svatby. Tradičně probíhá při mši svaté a také liturgické texty jsou vybrány speciálně s úmyslem děkovat Bohu za dar manželství. Nemáte-li možnost se k takovéto příležitosti připojit, můžete využít těchto modliteb „vypůjčených“ právě z této liturgie a poděkovat za dar vlastního manželství v rodinném kruhu.

Modlitba:

Děkujeme ti Bože, že jsi každého z nás stvořil. Děkujeme ti, že jsi nás dva přivedl k sobě. Je to dar, že smíme spolu žít. Je to krásné, když vidíme, jak se můžeme vzájemně doplňovat. Děkujeme ti, za to, že nás učíš navzájem si odpouštět, stát jeden za druhým a vycházet si vstříc ve svých touhách a potřebách. Děkujeme Ti za Tvé láskyplné vedení a dar lásky, který se snažíme rozvíjet.

Manžel:

Požehnaný jsi, Hospodine, neboť z tvé štědrosti jsem přijal N za ženu.

Manželka:

Požehnaný jsi, Hospodine, neboť z tvé štědrosti jsem přijala N za muže.

Oba:

Požehnaný jsi, Hospodine, neboť Ty jsi ve své dobrotě stál při nás, ať nám život přinášel věci dobré nebo zlé. Pomáhej nám, prosíme, abychom si i nadále zachovali věrnou lásku a osvědčili se jako svědkové smlouvy, kterou jsi s námi uzavřel. Opatruj nás, prosíme, po všechny dny našeho života. Buď v dobách nepříznivých naší útěchou, v dobách příznivých naší pomocí, a stále zahrnuj celý náš dům svým požehnáním. Dej ať jsme svým dětem (i vnoučatům) dobrým příkladem života víry a napomáháme jim na cestě ke svatosti.

Amen.

Tipy na vytvoření sváteční atmosféry:

- Zaříd'te si na tento den „dovolenou“ – nejen od pracovních povinností, ale i od všeho, co vás nějak vnitřně spoutává (potřeba vyžehlit, umýt okna, ...)
- Prostřete ke svátečnímu stolu doma nebo si zajděte společně na dobrou večeři.
- Oblékněte se slavnostně.
- Připravte fotoalba, video záznam a zavzpomínejte na události, které se pojí k vaší svatbě, době známosti či seznamování...
- Připravte si jeden pro druhého dárek nebo něco společného pro oba dva, co Vám bude připomínat tento den.
- Podělte se o radost s ostatními – pozvěte rodinu, přátele, kněze..., aby s Vámi prožili tento den.
- Pamatujete si ještě svatební slib? Můžete si ho znovu navzájem říci.

TŘÍKRÁLOVÉ ŽEHNÁNÍ DOMU

Z vyprávění Anselma Grüna:

Jako děti jsme byli pokaždé nadšeni žehnáním domu na Tři krále (neboli správně liturgicky o slavnosti Zjevení Páně). Ten den jsme totiž směli prosytit celý dům vůní kadidla. Zcela fascinováni jsme si vypůjčili z našeho kostela kadidelnici a nacpali do ní tolik kadidla, aby se jeho libá vůně dostala v našem domě opravdu všude.

O slavnosti Zjevení Páně nežehná dům kněz, nýbrž otec nebo matka rodiny spolu s dětmi. Vždycky nás moc bavilo, že smíme běhat s kadidelnicí z jednoho pokoje do druhého a všechno v bytě kropit svěcenou vodou.

Obyčej žehnání domu o slavnosti Zjevení Páně vychází zřejmě z pohanského zvyku vykuřování. Ze strachu před démony se vykuřovaly obytné prostory i stáje a dveře se označovaly nápisy, aby se domu vyhýbalo neštěstí. Křesťané dali tomuto zvyku nový smysl. Protože se Boží sláva viditelně zjevila v Ježíši Kristu (Epifanie), má se zjevit všude, také v našich domech a bytech. Požehnání má ukázat člověku, který se často sám cítí jako bez domova, že v jeho domě s ním přebývá sám Bůh. A tam, kde přebývá Bůh, se může zabydlet i člověk.

O slavnosti Zjevení Páně se na horní veřej dveří píše požehnanou křídou znamení sestávající ze tří písmen, K+M+B, a nový letopočet. V lidovém pojetí panuje názor, že jde o iniciály svatých tří králů, Kašpara, Melichara a Baltazara. Ve skutečnosti je to však zkratka latinského požehnání: „Christus mansionem benedicat“ – neboli: „Ať Kristus požehná tomuto domu.“ Trojí znamení kříže je na dveřích tohoto domu jako pečeť. Jsou-li dveře zapečetěny, nemohou dovnitř proniknout mocnosti zla.

Převzato z: <https://www.pastorace.cz/clanky/trikralove-zehnani-domu>

I když laici si sami mohou vykropit svůj dům svěcenou vodou, je přesto vhodné nechat si požehnat dům knězem nebo jáhnem, který z autority svého svěcení dům požehná a zapečetí před zlem.

Na následující straně je vložena Památka na žehnání domu, kterou si můžete vytisknout, zarámovat a pověsit na zeď na připomínku slavnosti tohoto dne.

PAMÁTKA NA ŽEHNÁNÍ DOMU

Světa Pane, Bože náš, žehnej láskou domov náš.

14

Také tvoje požehnání, Bože, dej nám do skonání.

Datum požehnání:

Požehnal:

MEZIDOBÍ

SVATÝ JAN BOSCO

Svatý Jan Bosco, resp. Don Bosco, vlastním jménem Giovanni Melchior Bosco byl italský katolický kněz, světec, vychovatel, zakladatel a první hlava Salesiánů Dona Bosca. V roce 1989 byl prohlášen Janem Pavlem II. za Otce a učitele mládeže.

Narodil se v roce 1815. Jeho matka i otec byli rolníci, otec však zemřel, když mu byly dva roky. Vychovávala ho matka Markéta Occhienová, která sice nebyla příliš vzdělaná, ale měla pevnou víru a své děti vychovávala ke zbožnosti a pracovitosti. Vyrůstal ještě se dvěma svými bratry, Josefem a Antonínem, s nímž měl velmi komplikovaný vztah. Když mu bylo devět let, chtěla ho matka poslat do školy, ale nejstarší bratr Antonín protestoval, protože ho bylo potřeba na poli. Nakonec Bosco školu navštěvoval v zimě a v létě chodil pracovat.

V té době prožil svůj první mystický zážitek – zjevil se mu Spasitel a sdělil mu, že před ním stojí velmi obtížný úkol – vychovávat chlapce, a ten může zvládnout jedině s pomocí Panny Marie. Od toho dne Panna Maria získala v jeho životě zcela výsadní místo, v každé situaci byla s ním a v jeho díle se projevovala zvláštními a mimořádnými způsoby. Jakoby na potvrzení jeho povolání mu Pán dal později velký počet svatých chlapců (např. Sv. Dominik Savio), kteří mu pomáhali v jeho službě.

Jan začal studovat poměrně pozdě, díky své bystrosti a zázračné paměti však dokázal ztracený čas dohnat. Do semináře v Chieri vstoupil v roce 1835, kněžské svěcení přijal v roce 1841. Jeho počáteční zkušenost s mladými vězni z káznice v Turíně ho podnítila k promýšlení způsobů, jak takovýmto koncům předcházet. Z tohoto popudu založil oratoř, ve které se věnoval především problematikým chlapcům, kteří opouštěli vězení. Přijal do ní však také i několik vzorných a vzdělaných chlapců, aby byli ostatním příkladem. Sám chlapce vyučoval a z některých jeho svěřenců se také postupem času stávali jeho spolupracovníci. Počet chlapců narůstal, postupně byly založeny další oratoře a jeho dílo se rozrostlo i přes hranici Itálie.

Don Bosco se inspiroval učením sv. Františka Saleského, který hlásal, že svatost je pro všechny věřící, ať se nacházejí v jakémkoli životním stavu. Tak i Don Bosco poté říkal: „Držme se prostých skutků, ale konejme je s vytrvalostí“. Celý svůj život prožíval jako neustálé sjednocení s Bohem během práce. Vše máme dělat pro větší slávu Boží, se správným úmyslem a neustále přitom využívat střelné modlitby.

V oratoři se díky jeho pevnému vedení ke svátostnému životu žilo v ovzduší zbožnosti a milosti. Z darů a plodů Ducha Svatého se u Dona Bosca zřetelně projevoval dar dobré rady a laskavosti; schopnost rozlišovat duchy a nahlížet do srdce a do svědomí (kardiognóze). Celý život Dona Boska se stával modlitbou, nadpřirozeno vyzařovalo z každého jeho slova i z něho samotného.

Kde se dozvědět více o Donu Boscovi:

Film ke shlédnutí:

- <https://gloria.tv/video/opnoafQEyGMX3j4V1PyUCDMsG>

K poslechu :

- https://www.proglas.cz/program/audioarchiv/?fulltext=bosco&cycle=17&date_from=&date_to=&page=4#Content ČTENÍ O DONU BOSCU – čtení na pokračování
- <http://www.studiovox.cz/stastne-deti-5/> - Don Bosco – pro děti

PŮST

A zase ten PŮST! K čemu je to vůbec dobré...?

Opět stojíme na počátku postní doby a tak jako i jiné roky začínáme přísným postem na Popeleční středu. Ale proč vlastně? Připomínáme si Pána Ježíše, který svou veřejnou činnost také započal čtyřiceti denním postem na poušti. Stejně tak na Velký pátek (i ostatní pátky) se postíme, abychom v pokoře uctili utrpení a smrt našeho Spasitele na kříži.

Proč právě půst? Už staří mniši chápali půst jako projev touhy po Bohu a mocný prostředek v boji proti neřestem a k posílení vlastní vůle. Půst nás činí vnímavější vůči sobě samému, okolí, a pokud se správně uchopí – svou podstatou nás vede k větší pokoře před Bohem. V postu jsme konfrontováni se svou vlastní nedostatečností. Často máme krásné duchaplné ideály, ale ve chvíli, kdy se začneme postit, vidíme, že sami nedokážeme ani nic tak „jednoduchého“ jako překonat svou popudlivost, která pramení z obyčejného hladu... Tato zkušenost nás vede k pokoře. Rovněž máme možnost si uvědomit, jak Bůh každodenně naplňuje naše potřeby a zda jsme mu za to vůbec vděční?

Součástí postu by měla být modlitba. Půst jenom pro něj samotný svědčí o naprostém nepochopení celé věci. Mniši vždy považovali modlitbu za něco, čeho se účastní duch i tělo člověka. Tato jednota se projevuje i v postu. Půst prohlubuje modlitbu. Modlím-li se za někoho, pak i já sám jistě pociťuji, že je rozdíl, zda se za někoho „jen“ pomodlím nebo zda jsem ochoten se pro někoho na čas zříci i svého pohodlí. V postu dáváme kus sebe samotného. Ostatně i Pán Ježíš nám v Mt 17,21 svědčí o duchovní síle modlitby spojené s postem.

Půst by také neměl zůstat jen jako prostředek (byť chvályhodný) našeho duchovního růstu, ale měl by mít přesah i na druhé. Po staletí byl v církvi zakotven dobrý zvyk, že obnos peněz, který jsme postem ušetřili (=neprojedli), odložíme stranou a dáme jako almužnu někomu potřebnému. Mentalita praxe, že jídlo, které jsme si s velkým sebezáporem v den postu odřekli, si s ještě větší chutí dáme druhý den, je tedy sice pochopitelná, ale zajisté v nás příliš nepodpoří lásku k bližnímu.

Někdy jsme v postu pokoušeni potřebou spíše nasytit svou vlastní ctižádost a dáváme si příliš velká předsevzetí. Jsme pak brzy frustrováni tím, že jim nejsme schopni dostát a máme tendenci s postem skončit jen, co jsme začali. Je třeba si uvědomit, že to není „chyba“ postu, ale že je nutné na sebe nahlížet realističtěji. Bůh ví, jak jsme slabí a křehcí, pokoušeni k hříchu ze všech stran. Není nutné Mu (ani sobě) cokoliv dokazovat. Raději v pokoře přijmeme svou neschopnost činit dobro, jak to v listech o sobě prozrazuje i sv. Pavel, a stanovme si pro začátek malé cíle. Např. než abychom byli celý pátek o chlebu a vodě a zároveň nepříjemní na všechny okolo, zkusme se JEN vyhnout masu (což dnes není vůbec lehké) a třeba odřít si jídlo po 6. hodině večerní. A časem se s modlitbou a pokorou dopracujeme třeba i k tomu chlebu a vodě...

Kníky k inspiraci o postu :

Anselm Grün: *Půst*. Karmelitánské nakladatelství, Kostelní vydří, 1995.
Jentezen Franklin: *Půst*. Postila, 2010.

Svědectví o prožívání postu:

<http://www.fatym.com/view.php?nazevclanku=pust-a-jeho-nesmirne-hodnoty&cislocclanku=2015020133>

ZPOVĚDNÍ ZDRCADLO

Zpytování svědomí

Před vlastním zpytováním svědomí poprosme o světlo Ducha Svatého...

*Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných
a zapal v nich oheň své lásky.*

Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno.

A obnovíš tvář země.

*Bože, ty nám sesíláš svého Ducha, aby nás osvěcoval
světlem pravdy; dej, ať nám tato jeho pomoc nikdy nechybí,
abychom se dobře rozhodovali a správně jednali.*

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Na začátku je vhodné si položit tyto otázky:

1. Uvědomuji si, že se milosrdný Bůh nade mnou sklání, a chce mi odpustit všechny hříchy?
2. Uvědomuji si, že Bůh ve své nezměrné lásce chce učinit mé srdce čisté?
3. Uvědomuji si, že neexistuje tak velký hřích, který by Bůh nemohl a nechtěl odpustit?
4. Nepřestoupil jsem hlas svého svědomí v myšlení, svými slovy či skutky?
5. Snažil jsem se splnit předsevzetí od minulé svaté zpovědi?
6. Neměl jsem účast na hříchu někoho jiného?
7. Plním povinnosti svého stavu?
8. Neopomněl jsem učinit nějaké dobro, které jsem přislíbil nebo ke kterému mne svědomí nabádalo?
9. Odpustil jsem všem, kteří mi jakkoliv ublížili, a pokusil jsem se o smír s nimi?
10. Kdy jsem naposledy byl u svaté zpovědi? Nezatajil jsem při ní nějaký těžký hřích?
11. Litoval jsem upřímně svých hříchů a umínil si, že se jich už nedopustím?
12. Nepřijal jsem ve stavu těžkého hříchu Eucharistii?
13. Vykonal jsem uložené pokání a nahradil jsem škodu, kterou jsem bližnímu učinil, jak jen to bylo možné?

19

Zpytování podle Desatera

*Poznámka: * Tímto znamením je orientačně označen hřích, jehož materie je objektivně závažná – těžká. U ostatních provinění záleží na míře (velikosti materie) při posuzování, jestli jde o hřích lehký či těžký. Kromě závažné materie musí být splněné další dvě podmínky: úplná vědomost a svoboda, aby šlo o těžký hřích*

I. Nebudeš mít přede mnou jiné bohy

1. Věřím, že mne Bůh miluje bez jakýchkoliv podmínek a zásluh?
2. Snažím se, aby Bůh byl na prvním místě v mém životě?
3. Nezapíral jsem víru?*
4. Nepochyboval jsem dobrovolně o některé pravdě víry?*
5. Nestyděl jsem se přiznat před ostatními ke katolické víře? Využívám příležitostí k vydávání svědectví o Bohu, Kristu a Církvi?
6. Naslouchal jsem s potěšením řečem proti víře?*
7. Vzdělávám se aktivně ve víře? Čtu si katechismus, Bibli a dobrou duchovní literaturu?

8. Nepohyboval jsem se ve společnosti víře nepřátelské (satanistické koncerty, spiritistické kroužky, zednářské nebo obdobné tajné spolky, komunistická strana)? Nebyl jsem jejich členem?*
9. Hledal jsem pomoc ve východních náboženstvích a jiných duchovních naukách (mantry, čakry, rei-ki,...)?* Věřil jsem v učení o reinkarnaci?*
10. Neúčastnil jsem se ze zvědavosti duchovních obřadů nekatolického vyznání? Toužím po jednotě všech křesťanů v lásce, ve víře a v jedné Církvi?
11. Věřil jsem ve věštby, vykládání karet, snáře?*
12. Neúčastnil jsem se ze zvědavosti duchovních obřadů nekatolického vyznání? Toužím po jednotě všech křesťanů v lásce, ve víře a v jedné Církvi?
13. Byli pro mne přátelé, zábava, peníze, diskotéka, televize, počítač, tělo, city, pochvala a uznání,... důležitější než Bůh?
14. Zanedbával jsem denní modlitby, zvláště ráno a večer, před jídlem a večerní zpytování svědomí?
15. Zoufal jsem si? Spoléhal jsem opovázlivě na vlastní síly či na Boží milosrdenství?
16. Nepropadal jsem smutku a sebelítosti?
17. Nebyl jsem vůči Bohu a svatým věcem lhostejný? Nebyl jsem na Boha nazlobený?
18. Snažím se co nejlépe opětovat Boží lásku?
19. Mám rád katolickou církev? Uznávám její učitelský úřad? Nebyl jsem pyšný?

II. Nebudeš brát jméno Boží nadarmo

1. Zesměšňoval jsem svaté věci?*
2. Vyslovoval jsem svatá jména (Ježíše, Marie, Boha) bezmyšlenkovitě, v hněvu,* při zábavě nebo v žertu?
3. Přisahal jsem zbytečně nebo křivě?*
4. Splnil jsem vždy, co jsem slíbil (kmotr, svatba...)?
5. Zaštiťoval jsem se Bohem při prosazování sebe sama?
6. Snažím se mluvit o Bohu a o záchraně v Kristu s druhými?

III. Pamatuj, abys den sváteční světil

1. Zanedbal jsem vlastní vinou Mši svatou v neděli a zasvěcené svátky?*
2. Přišel jsem vlastní vinou na Mši svatou pozdě?
3. Zachovávám eucharistický půst? Nezneuctil jsem Eucharistii?*
4. Choval jsem se v kostele neuctivě, rozptyloval druhé, překážel, pohoršoval se, pohoršoval jiné? Chodím do kostela přiměřeně oblečen(a)?
5. Prožívám neděli jako den zaměřený k Boží oslavě?
6. Naslouchám při Mši svaté pozorně Božímu slovu a prožívám svátostné setkání s Pánem jako vrcholný okamžik a pramen posily pro vlastní život a službu v novém týdnu?
7. Pokračoval jsem v neděli v práci, kterou vykonávám celý týden? Pracoval jsem v neděli dobrovolně ze zřejmých důvodů? Neplánoval jsem na neděle práce pro sebe a druhé, které nebyly neodkladné?
8. Nakupoval jsem z pohodlnosti v neděli? Užíval jsem bez rozumného důvodu služeb nutící druhé být v zaměstnání v neděli?

IV. Cti otce svého i matku svou

1. Vážím si rodičů, učitelů, zaměstnavatele, církevních autorit?
2. Modlím se za ně, poslouchám je, pomáhám jim, nezlobím je? Vyjadřuji se o nich dobře a nestydím se za ně?
3. Chovám se dobře ke starším lidem: na ulici, v obchodě, na cestách?
4. Jsem vlídný ke svým nejbližším doma, ve škole, v zaměstnání?
5. Byl jsem nevděčný a nevyjádřil vděčnost za přijaté dobrodíní?
6. Nesvěřoval jsem bezdůvodně výchovu dětí cizím lidem?
7. Zajímám se o to, jak jsou děti ve škole a v jiných institucích formované?
8. Jdu příkladem dětem ve víře a v životě s Bohem? Modlím se s nimi?
9. Nezanedbával jsem poučení a vzdělání svých dětí v katolické víře?
10. Starám se o své nemohoucí rodiče?* Neodložil jsem je někam?
11. Věnuji dostatek času rodině a nejbližším?
12. Modlím se za vládu a politiky místo kritizování? Mám odvahu vystoupit proti nespravedlivým zákonům ve své vlasti?
11. Věnuji dostatek času rodině a nejbližším?
12. Modlím se za vládu a politiky místo kritizování? Mám odvahu vystoupit proti nespravedlivým zákonům ve své vlasti?

V. Nezabiješ

1. Nebil jsem druhé? Neubližoval jim? Nezranil jsem někoho?
2. Nemanipuloval jsem s někým? Nevydíral jsem někoho (a to i citově)?
3. Měl jsem zálibu v násilí (i např. filmy a počítačové hry)?
4. Nenadával jsem jiným? Nevysmíval jsem se jim? Nepřál jsem jim něco zlého? Neproklínal jsem?*
5. Nepodléhal jsem nenávisti*, vzteku? Nehádal jsem se neústupně?
6. Nechoval jsem proti jiným v srdci zášť nebo pomstu?*
7. Nepoškozoval jsem si zdraví drogami, cigaretami, alkoholem, narkotiky, dopingovými prostředky, zbytečným užíváním léků?
8. Neužívala jsem prostředky schopné usmrtit vyvíjející se počaté dítě (hormonální antikoncepci, postkoitální prostředky, nitroděložní tělíška)?*
9. Nesváděl jsem druhé k těmto prostředkům?* Varoval jsem před nimi?
10. Nepodstoupila jsem vyšetření se záměrem ukončit těhotenství, kdyby se ukázalo, že je dítě postižené?*
11. Nepodstoupila jsem umělý potrat?* Ani ze zdravotních důvodů?*
12. Nepodílel jsem se na zlu potratů, eutanazie, umělého oplození – výkonem, radou, spoluprací, financováním, nucením či mlčením?*
13. Měl jsem možnost vystoupit veřejně na obhajobu lidského života a neučinil tak?
14. Neriskoval jsem nepřiměřeně při sportech, jízdě autem nebo jindy?
15. Nepečoval jsem nepřiměřeně o tělo na úkor duše?
16. Nebyl jsem nestřídmý v jídle, mlsný a nenasytý?
17. Nezmrzačil jsem své tělo sterilizací?* Nepoškozoval jsem se? Neměl jsem sebevražedné myšlenky a pokusy?* Nevyhrožoval jsem sebevraždou?
18. Zastávám se nebo pomáhám těm, kdo jsou nespravedlivě napadeni? Jsem připraven i fyzicky bránit rodinu a vlast, pokud by došlo k napadení nespravedlivým agresorem?*
19. Nebyl jsem lhostejný k přímému* nebo nepřímému šikanování druhých?
20. Nepohrdal jsem druhými? Nehněval jsem se na druhé a nevytvářel sváry?
21. Snažím se mít všechny lidi rád?
22. Neopomněl jsem nějakého potřebného starého nebo nemocného člověka ve svém okolí?

23. Nesympatizoval jsem s lidmi používající násilí vůči nějaké skupině osob k prosazení svých zájmů?
24. Netrápil jsem či zbytečně nezabil zvířata?
25. Neznečišťoval a nepoškozoval jsem životní prostředí?

VI. a IX. Nesesmilníš, nepožádáš ženybližního svého

1. Nemyslel jsem dobrovolně na něco nečistého?
2. Nechtěl jsem dobrovolně něco necudného vidět, slyšet nebo činit?*
3. Díval jsem se, četl, poslouchal dobrovolně něco z oblasti erotiky či pornografie (časopisy, knihy, video, internet, vtipy, písně)?* Šířil jsem to dále?*
4. Činil jsem něco nečistého? Ukájel jsem se?* Sám nebo s jinými?* Proti přírodě (homosexuální jednání)?*
5. Neodhaloval jsem se před ostatními (např. na pláži, focení...)? Je mé vystupování na internetu a všude jinde čisté?
6. Neprohlížel(a) jsem si osoby druhého pohlaví tak, že to ve mně vyvolávalo hříšnou žádostivost?
7. Žil jsem sexuálním životem před svatbou (např. petting, necking...)?*
8. Mlčel jsem k nemravnostem ve svém okolí?
9. Chovám se uctivě k osobám druhého pohlaví (nečiním narážky, nekoketuji, nesvádím)?
10. Nenavazoval jsem vztah jen pro zábavu?
11. Oblékám se diskrétně, abych nevzbuzovala žádostivost?
12. Nepoužíval jsem antikoncepci (ani pod záminkou zdravotních důvodů)?* Nedopouštěl jsem se přerušované soulože?*
13. Vynucoval jsem si bezohledně sex v manželství?* Neodmítal jsem manželský styk bez vážného důvodu?*
14. Vyhýbal jsem se početí dítěte bez vážného důvodu?*
15. Podstoupila jsem umělé oplození?* Měl jsem nějakou účast na umělém oplození (výkon, rada, nátlak, spolupráce, mlčení)?* Prodával či daroval jsem své pohlavní buňky pro účely umělého oplození?*
16. Odmítal jsem se seznámit s metodami přirozeného plánování rodičovství?
17. Dopustil jsem se smilstva nebo manželské nevěry (s osobou svobodnou, vázanou manželstvím, či zasvěcenou)?*
18. Porušil jsem manželský slib a rozvedl se?* Žil jsem intimně v neplatném manželství?*
19. Schvaloval jsem sexuální život nesezdaných párů anebo osob stejného pohlaví?* Mlčel jsem k takovému jednání v mé rodině a tím vzbuzoval dojem, že souhlasím?

VII. a X. Nepokradeš, nepožádáš statku bližního svého

1. Neukradl jsem něco (bližnímu, v obchodě, v zaměstnání nebo ze státního)? Co a kolik? Nahradil jsem zcizenou věc?
2. Neobohacoval jsem se na úkor druhých (nespravedlivá cena či mzda, lichva, úplatky, podvod, tunelování*, ...)?
3. Nechal jsem si něco vypůjčeného nebo nějakou nalezenou cennost?
4. Nepoškodil jsem cizí věc? Neničil jsem veřejný majetek? Nebyl jsem škodolibý?
5. Nepřijal jsem něco ukradeného? Nechtěl jsem něco ukrást?
6. Plýtvat jsem volným časem a schopnostmi (televize, internet, hry, ...)?
7. Pomáhám nezištně druhým?
8. Záviděl jsem? Nebažil jsem po majetku a penězích? Nebyl jsem závislý na věcech?
9. Nehrál jsem hazard nebo nesázal jsem velké peníze?* Nehrál jsem na automatech?
10. Platím spravedlivé daně? Nezneužívám své funkce k nespravedlivému obohacení?
11. Pamatuji na chudé? Nebyl jsem lakomý?

12. Neplýtvat jsem jídlem, energiemi a přírodními zdroji?
13. Nebyl jsem lenivý k práci, učení a modlitbě?
14. Nejezdil jsem veřejnými dopravními prostředky na černo?
15. Nedopouštěl jsem se internetového pirátství?

VIII. Nepromluvíš křivého svědectví

1. Nelhal jsem? Neuškodil jsem svou lží jiným?
2. Nevymýšlel jsem si chyby o druhých (pomluva)?
3. Neroznášel jsem chyby jiných bez příčiny (nactiutrhání)?
4. Obviňoval jsem druhé, abych unikl důsledkům?
5. Nemlčel jsem, když jsem mohl hájit pravdu anebo čest druhého?
6. Zachoval jsem svěřená tajemství?
7. Neodsuzoval jsem bližního?
8. Odvolal jsem pomluvu? Dokázal jsem se omluvit a nabídnout smír?
9. Neprosazoval jsem pravdu násilně? Respektoval jsem svobodu myšlení, svědomí a vyznání druhého?
10. Byl jsem vždy upřímný?

Církevní příkázání

1. Zachovávám v pátek půst od masa nebo jej nahrazuji jiným skutkem sebezáporu, zbožnosti či bliženské lásky? Zachovávám charakter postní doby a půst v předepsaných dnech?*
2. Nezanedbal jsem povinnou svatou zpověď (alespoň jednou za rok) a svaté přijímání (alespoň o Velikonocích)?*
3. Přispívám na potřeby Církve?

23

Nyní je třeba se od všech poznanych hříchů jasně oddělit, úkonem vůle je od sebe s odporem odvrhnout a umínit si, že v nich již nechci pokračovat z lásky k Bohu a abych neohrozil svou věčnou spásu.

Po vyznání hříchů knězi vyjádříme lítost a úmysl v hříchu nepokračovat:

Toto jsou mé hříchy, kterých lituji a slibuji, že se budu snažit polepšit.

S opravdovou lítostí je spojeno i konkrétní předsevzetí ohledně hlavní chyby (nejčastější či největší hřích), abych ji s pomocí Boží překonal.

V případě zájmu je možné si celou brožurku stáhnout zde:

http://www.milujte.se/storage/1345404221_sb_priprava-na-svatost-smireni-dnes--zpovedni-zrcadlo.pdf

POSTNÍ DOBA

*Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, kde je dobrá cesta a vydejte se po ní
a vaše duše naleznou klid. (Jer 6,16)*

*Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe.
Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat?
Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.*

***Hledejte především jeho království a spravedlnost,
a všechno ostatní vám bude přidáno. Mt 6,25-33***

V prvních křesťanských staletích byla postní doba skoro výhradně věnována přípravě žadatelů o křest (katechumenů) na slavnostní přijetí křtu, který byl udělován o Velikonocích. Pro ty, kteří již byli pokřtěni, se postní doba stala obdobím obnovy víry a přípravou na obnovu svého křestního slibu. Půst je časem, kdy se máme více než jindy zahledět do svého nitra a konfrontovat naše ctnosti a neřesti s pohledem na trpícího Krista na kříži. Toto rozjímání nás nemá vést k hluboké depresi (i když je pravda, že někdy ze sebe můžeme být již natolik znechuceni), ale k povzbuzení, že na cestě našich osobních křížů nejsme sami, neboť Pán ji již prošel dávno před námi. A na té cestě zvítězil, takže s jeho pomocí i my vítězíme nad svými hříchy a neřestmi, jde jen o to s Bohem ve svém životě zcela vážně počítat. Každý den a v každé situaci...

Premýšleli jste někdy, jak Pán Ježíš prožíval své zatčení, bičování, ukřižování...?
Zveme Vás k rozjímání nad těmito momenty očima samotného Ježíše, tak jak nám je zprostředkoval skrze bolivijskou mystičku **Catalinu Rivas**.

24

Uvádíme ukázky, celé dílo je možné stáhnout na přiloženém odkaze:

Ježíš ustanovuje Eucharistii

... V té chvíli jsem pociťoval nezměrnou lásku k lidem a nechtěl jsem, aby zůstali sirotky. (...) Abych s vámi mohl žít až do vypršení času a abych vám ukázal svou lásku, toužil jsem být vaším dechem, vaším životem, vaší oporou, vaším vším!

... Ačkoliv jsem měl velikou radost, neboť jsem se stal Božským Pokrmem duší a společníkem člověka až do konce časů a viděl jsem, jak mnoho duší mi oplatí svou věrností, důkuvzdáním, láskou, zadostiučiněním, zaplavil mne také hluboký zármutek, když jsem pohlížel na všechny ty duše, které mne opustí ve svatostánku, a na množství jiných, které budou pochybovat o mé přítomnosti v Eucharistii. Ach, do kolika poskvrněných, nečistých, rozdrásaných srdcí budu muset vstoupit! A jak se mé znesvěcené Tělo a Krev stane důvodem ztracení bezpočtu duší. Nemůžete pochopit, jak

jsem nahlížel na všechny svatokrádeže, hříchy a nesmírné ohavnosti, které proti mně budou spáchány. (...) Dlouhé hodiny, které strávím osamocen ve svatostáncích, kolik dlouhých nocí! Kolik lidí odmítne volání lásky, které k nim vyšlu! Pro lásku duší zůstávám v Eucharistii jako vězeň, abyste si ve svých trápeních a těžkostech mohli přijít pro útěchu k nejněžnějšímu ze všech Srdcí, k nejlepšimu ze všech Otců, k nejvěrnějšímu Příteli.

...

Ježíš hledá své apoštoly, kteří usnuli

Navzdory nepředstavitelné zátěži, ohromné únavě i krvavému potu, kterými jsem byl nesmírně zdrcen, vydal jsem se hledat své apoštoly. Petře, Jane, Jakube! Kde jste, že vás nevidím bdělé? Vstaňte, pohleďte na moji tvář, na mé třesoucí se Tělo v této trýzni, kterou zakouším! Proč spíte? Vstaňte a modlete se spolu se mnou. Potím se pro vás Krví!

Petře, můj vyvolený učedníku, cožpak tě nezajímá mé utrpení?... Jakube, tobě jsem věnoval tak velikou přízeň, podívej se na mne a rozpomeň se! A ty, Jane, jak to, že jsi usnul s ostatními? Uneseš více než oni... Nespěte, bděte a modlete se se mnou!

... Vzal jsem s sebou své tři přátele, abych v nich a jejich lásce našel úlevu, aby mi oni mohli pomáhat tím, že sdílejí moje muka a modlí se spolu se mnou... Jak mohu popsat, co jsem cítil, když jsem je viděl spát? Jak mé Srdce trpí dokonce ještě i dnes, chce-li nalézt úlevu u svých duší, přijde k nim, a nalezne je spící. Vícekrát jsem je chtěl vzbudit a vyvést ze zajetí sebe samých a odvést je od jejich starostí. Odpovídají mi slovy či skutky: „Teď ne, jsem příliš unavený, mám moc práce, tohle škodí mému zdraví, potřebuji trochu času, chci trochu klidu.“ Naléhám a jemně říkám takové duši: „Neboj se. Pokud kvůli mně zanecháš svého odpočinku, odměním tě. Pojď a modli se spolu se mnou, jen jedinou hodinu! Podívej, toto je chvíle, kdy tě potřebuji! Zdrží tě to, když se teď zastavíš?“ Kolikrát už jsem slyšel tutéž odpověď! Ubohá duše, nebyla jsi schopná ani jedinou hodinu se mnou bdít. Brzy přijdu, a ty mne neuslyšíš, protože spíš. Budu ti chtít dát Milost, ale dokud spíš, nebudeš ji moci přijmout. A jakou máš jistotu, že později budeš mít sílu se probudit?... Je možné, že bez potravy bude tvá duše slabá a ty nedokážeš vyjít ze své letargie...

Ježíš je vzat do vězení

Když mě vojáci vlekli do vězení, Petr byl napůl skryt uprostřed davu v jednom z vnitřních nádvoří. Naše pohledy se setkaly, jeho oči byly zmatené, bylo to pouze na zlomek sekundy a přesto, tolik jsem mu toho řekl!... Viděl jsem, jak hořce pláče pro svůj hřích a svým Srdcem jsem mu řekl: „Nepřítel se pokusil

zmocnit se tě, ale já tě neopustím. Víím, že tvoje srdce mě nezapřelo...“

... Mnohokrát jsem se díval do duše, která zhřešila, ale dívá se také ona? Ne vždy se naše oči setkají. Mnohokrát se já dívám na duši, ale ona se nedívá na mne, nevidí mě, je slepá... Volám ji jménem, ale ona mi neodpovídá. Posílám jí trápení a bolest, aby se probudila ze své slepoty, ale ona se nechce probudit. Moji milovaní, pokud se nedíváte do nebe, bude váš život beze smyslu. Zvedněte své hlavy a uvažujte o Domově, který na vás čeká. Hledejte svého Boha a vždy ho najdete s očima upřenými na vás a v jeho pohledu objevíte pokoj a život.

... Rozjímejte o mém vězení, kde jsem strávil velkou část noci. Vojáci mě přišli urážet slovy i skutky, strkali do mne, tloukli mě, posmívali se mi. Když svítalo a již se dost nabažili, zanechali mě o samotě, svázaného v tmavé vlhké a odporně páchnoucí místnosti plné krys. Byl jsem svázán způsobem, který mě nutil stát nebo sedět na ostré skále, na kterou mě usadili. Mé bolavé tělo brzy prokřehlo zimou. Vzpomněl jsem si, jak mě má Matka tisíckrát přikrývala a balila, když mi bylo zima, a ... rozplakal jsem se.

Pojďme nyní srovnat svatyni s vězením a především s lidským srdcem. Ve vězení jsem strávil jednu noc... kolik nocí trávím ve svatyni? Ve vězení mě zraňovali vojáci, kteří byli mými nepřáteli, ale ve svatyni se mnou špatně zacházejí a urážejí mne duše, které mě nazývají Otcem. Ve vězení mi bylo zima, byl jsem ospalý, hladový, zahanbený, smutný, plný bolesti, osamělý a opuštěný. Viděl jsem, v kolika svatyních se mi v průběhu času nebude dostávat přikrývky lásky.

... Ve vězení jsem prožíval zahanbení, když jsem slyšel strašná slova, která o mně říkají, a toto zahanbení ještě vzrostlo, když jsem později viděl, že tatáž slova opakují milované duše. Když ony nečisté a nechutné ruce udeřily moji tvář a tloukly mě, viděl jsem, kolikrát mě bude bít veliké množství duší, které, aniž by se očistily od hříchu, aniž by uklidily svůj dům dobrou zpovědí, mě budou přijímat do srdcí. Tyto zvykové hříchy mě tloučou znovu a znovu.

TIPY NA POSTNÍ SKUTKY LÁSKY

Postní challenge

Snaž se každý den postní doby splnit nějakou výzvu! A nezapomeň, že neděle do ní nepatří, protože to je den, ve kterém slavíme Kristovo zmrtvýchvstání – proto si každý konec týdne udělej něčím radost.

☐ Nechej se požehnat popelcem	☐ Všimni si projektu na podporu znevýhodněných skupin, dětí nebo přírody a podpoř jej myšlenkou, podpisem petice, finančním nebo hmotným darem
☐ Zkus omezit používání dopravních prostředků	☐ Čti Bibli
☐ Navštiv své prarodiče	☐ Kontaktuj někoho, s kým jsi delší dobu nemluvil
☐ Dojdi si ke svátosti smíření	☐ Na konci dne si napiš seznam věcí, za které jsi byl dnes vděčný
☐ Odinstaluj z telefonu všechny aplikace, které ti zbytečně berou čas	☐ Pomodli se za mír na celém světě
☐ Pomodli se za papeže, biskupy, všechny kněze a jáhny	☐ Odřekni si něco příjemného
☐ Daruj svačinu nebo stravenku lidem bez domova	☐ Připrav snídani, oběd nebo večeři pro své blízké
☐ Omez pro dnešek hluk a zkus prožít den více v tichu	☐ Jdi do kostela ve všední den
☐ Pomodli se Korunku k Božímu milosrdenství	☐ Dej si jeden den bez elektroniky
☐ Odepři si maso a nezdravé jídlo	☐ Udělej si co nejdelší procházku v přírodě a zkus děkovat za všechno krásné, co cestou uvidíš
☐ Udělej dobrý skutek, o kterém budeš vědět jen ty sám	☐ Rozečti knížku s duchovní tematikou
☐ Pomodli se breviář (ranní chvály/ nešpory...)	☐ Obdaruj někoho blízkého svým časem
☐ Nedívej se celý den na televizi ani na filmy	☐ Prober své oblečení a daruj to, které nepoužíváš, potřebným
☐ Jdi do kostela na křížovou cestu	☐ Najdi si něco o světcích, jehož památku si ten den připomínáme
☐ Celý den buď k ostatním vstřícný a nehádej se	☐ Sbírej odpadky pohozené venku a vyhod' je do koše
☐ Omez nebo vynech pro dnešní den kávu i čaj a občerstvuj se jen vodou	☐ Přečti si dnešní liturgické texty
☐ Pomodli se růženec	☐ Zaříd' něco, co už dlouho odkládáš
☐ Odpusť si dnes sladkosti	☐ Navštiv nemocného nebo starého
☐ Zajdi na adoraci	☐ Zkus se zamyslet, proč cítíš strach, a svěť jej Pánu
☐ Navštiv nějaké poutní místo	
☐ Pořádně si uklid'	

VELIKONOCE

ZÁZRAKY aneb u Boha není nic nemožného...

V dnešní době se tu a tam setkáváme s názorem, že Bůh činil zázraky pouze v době, kdy Pán Ježíš sám chodil po této zemi, ale podobný názor svědčí pouze o neznalosti či neochotě vidět zázraky, které se dějí dnes a denně všude kolem nás. Doba velikonoční před nás znovu a znovu staví právě tyto otázky:

Opravdu Pán Ježíš vstal z mrtvých? Uzdravoval Ježíš, vyháněl zlé duchy, křísil z mrtvých nebo jsme schopni všechny tyto události vysvětlit na základě moderních lékařských, psychologických a jiných vyšetření? A proč to vlastně všechno dělal? Potřebujeme ke své víře zázraky nebo jsme schopni se bez nich obejít?

Zázraky potvrzují toho, kdo je činí. Jsou tedy projevem Boží moci. Naše víra by na nich ale neměla být závislá. To by stála na velmi vratkých základech! Vidíme, že Izraelité byly při odchodu z Egypta svědky velkých božích činů a nesmírné boží přízně, ale začali reptat jenom co vyšli z Egypta a již o pár generací později se jejich potomci k Bohu vůbec neznali... Neměli bychom být naivní a předpokládat, že u nás tomu bude jinak.

Zázraky svědčí také o boží lásce a zájmu o nás. Jen sám Bůh ví, proč například někteří nemocní jsou více či méně zázračně uzdraveni a jiní ne. Zázraky si nemůžeme vynutit, můžeme za ně pouze prosit a být vděční, když nastanou. Často také očekáváme pouze tělesné uzdravení, zapomínáme však, že mnohem větším zázrakem je duchovní obrácení člověka! Je třeba je vnímat jako součást boží pedagogiky. Bůh sám nejlépe ví, co potřebujeme ke spáse.

28

Bůh každého z nás stvořil jedinečného, a tak i naše dary a schopnosti jsou jedinečné a originálním způsobem se v nich odráží Boží vedení. Pro povzbuzení nabízíme svědectví několika lidí, kterým boží milost zasáhla do života velmi hmatatelným způsobem...

Ze života Padre Pia

Jistá žena vyprávěla následující událost z vlastního života. Šla se ke světci vyzpovídat, a poté co vyznala všechny hříchy, na něž si vzpomněla, jí Padre Pio řekl: „Zkus si vzpomenout ještě na jeden hřích.“ Odpověděla, že ji nic jiného nenapadá, a Padre Pio jí pravil, aby vystoupala na nedaleký kopec ke kříži a pomodlila se jako pokání patnáctkrát „Zdrávas Maria“ a „Otče náš“. Když k němu přišla ke zpovědi podruhé, zeptal se jí opět, zda si skutečně vzpomíná na všechny hříchy. Prohlásila, že ano, ale Padre Pio odpověděl: „Ne, stále si všechny nepamatuješ.“ Odeslal ji znovu ke kříži na kopci. To samé se opakovalo ještě potřetí, stále si nemohla vzpomenout na nějaký další hřích. Padre Pio jí ostře pravil: „Nevíš, že by mohl být dobrým knězem, biskupem, či dokonce kardinálem?“ Nešťastná žena začala plakat a prohlašovala, že nevěděla, že potrat je hřích. Světec odvětil: „Co tím myslíš, že jsi nevěděla, že potrat je hřích? Vždyť je to vražda!“ Žena řekla, že o potratu nikdo, s výjimkou její matky, netušil, a zeptala se, jak může vědět, že by z dítěte mohl být kněz či kardinál. Padre Pio jen úsečně odvětil: „Ale je to hřích, velký hřích!“

„Při zpovědi jsem mimo jiné vyjádřil svou velkou touhu stát se otcem. Byl jsem ženat tři roky, ale mojí ženě se nedařilo počít dítě. Navštívili jsme většinu předních odborníků a všichni z nich nám říkali, abychom se s tím smířili. Nezbyvalo nic jiného než poprosit Padre Pia o zázrak, což jsem učinil. Odpověděl: ‚Nedělej si s tím starosti, neboť do roka se staneš otcem.‘ Přestože mi bylo jasné, že uvěřit těmto slovům znamená popřít lékařské důkazy, zaplavila mé srdce radost. Jak Padre Pio předpověděl, v roce 1944 jsem se stal otcem krásné holčičky.“

Jeden z farníků Otce Pia trpěl velkou bolestí zubů. Bolest přetrvávala a byla velmi krutá. Žena se ho zeptala: „Proč se nepomodlíš k Otci Piovi, aby tě zbavil bolesti? Tu máš obrázek a modli se.“ A podala mu jeho podobiznu. Manžel byl zlostí bez sebe: „Mám velké bolesti a ty mi navrhuješ jenom modlitbu?“ Popadl botu, která ležela opodál a vši silou ji hodil na portrét Otce Pia. O několik měsíců později ho žena přesvědčila, aby zašel ke zpovědi do San Giovanni Rotondo. Muž ve zpovědnici vyznal všechny hříchy, na které si pamatoval. Otec Pio se ho poté otázel: „Na nic víc už si napamatuješ?“ „Na nic.“ Odvětil muž. „A co ta bota, kterou jsi mi hodil do tváře?“

Z našich časů

Na konferencii v USA za mnou přišli manželé se svým nemocným synem. Malý David měl nádor na mozku a doktoři mu dávali už jen sedm měsíců života. Manželé měli dalších pět anebo šest dětí, které velmi těžko snášeli, že David zemře. Když jsem se s nimi modlila, uvědomila jsem si, že celou svou naději vkládají do mě...

V evangeliu je mnoho příběhů, ve kterých lidé přišli za Ježíšem, aby se přimlouvali za sebe, za své rodiny nebo za své děti. Některé z nich jsem jim vyprávěla. Pověděla jsem jim: „Mohu se svými modlit, ale malý David je vaše dítě. Bůh vás použil jako muže a ženu, abyste přivedli Davida na svět. Teď se vraťte domů a každý večer se modlete k Ježíši za jeho uzdravení.“ Davidův otec namítl: „Co když Ježíš nechce, aby se uzdravil? Co když to není jeho vůle?“ Tato myšlenka přivádí mnoho lidí k přesvědčení, že by neměli žádat o uzdravení. Nechápu, že Boží vůle se vždy naplní, ale že s ní přichází i hluboký pokoj a velká síla ji přijmout. Slova: „Asi to není Boží vůle“ jsou vlastně zbabělým útekem a nedostatkem víry v Boží moc. Lidé se také bojí, že když se uzdravení neuskuteční, znamená to, že selhali. Jistě, že ne. Tento názor pochází z jistých mylných představ o vlivu víry na uzdravení. Davidovu otci a matce jsem řekla: „Na krátkou chvíli přestaňte myslet na Boží vůli. Kdyby tu teď před vámi stál Ježíš, oč byste ho žádali?“

Matka bez zaváhání odpověděla: „Prosila bych ho, aby uzdravil Davida, protože ho mám velmi ráda.“

„Dobře tedy, žádejte Ježíše, aby ho uzdravil. Proste ho každý den. Nesnažte se vymýšlet si Ježíšovu vůli pro něho. Jen mu řekněte, jak se cítíte, povězte mu, že milujete svého malého Davida a proste ho, aby ho uzdravil. Zázraky se dějí!“

Otec se stále bránil: „Sestro, my se ani neumíme moc dobře modlit!“

„Co to je dobře se modlit? Jednoduše se přimlouvejte u Ježíše, jakoby tu byl mezi vámi. I kdybyste se jen pomalu modlili Otce náš a Zdravas Maria. I děti ať prosí o uzdravení malého Davida a řeknou Ježíši, jak ho mají rády.“

... Asi za dva roky jsem potkala toho otce. Pověděl mi krásný příběh. Když tehdy přišli domů, určili si čas, kdy se každý večer budou modlit za malého Davida. Nikdo nemohl opustit dům, dokud se všichni neshromáždili kolem Davida a společně se nepomodlili. Rodiče řekli dětem, aby žádali Ježíše o uzdravení Davida. Zjistili, že dětem vůbec nečiní žádné potíže se modlit za uzdravení jejich malého bratříčka. Mijely měsíce a nádor stále rostl. Otec začal ztrácet odvahu.

„Nefunguje to“ říkával a chtěl to vzdát. Očekával okamžitý výsledek. Ale jeho žena byla vytrvalá. Trvala na tom, aby se dál modlili. Najednou si uvědomili, že sedm měsíců už přešlo a jejich dítě stále žije. Nádor se sice stále zvětšoval, ale David neoslepl. Pochopili, že se příliš soustředili jen na jednu věc- růst nádoru. Po šestnácti měsících se nádor náhle začal zmenšovat. Pokračovali v modlitbě. Spolu s lékaři mohli pozorovat, jak se nádor postupně scvrkával až nakonec úplně zmizel. Když byl David uzdravený, lékař rodičům řekl: „Ať jste dělali cokoli, dělejte to i nadále, protože to pomáhá. Dělali jste to znamenitě.“ Otec mi popsal ještě jednu věc, která se stala díky Davidovu uzdravení. „Uvědomil jsem ji, že během těch dvou let, co jsme se společně modlili, naše děti se úplně změnili. Kdyby se David uzdravil okamžitě, naše děti by nikdy nezažili tuto proměnu.“ Řekl mi, že dokonce i potom, co se David uzdravil, dospívající děti nikdy neopustili dům, dokud se po večeri společně nepomodlili. Společná modlitba se stala součástí jejich života a oblíbili si ji.

Zdroj: Brieger McKenna, Henry Libersat: *Zázraky se opravdu dějí*. KNA, 2016.

Knihy k inspiraci k tématu:

Francis MacNutt: *Služba uzdravování*. KNA, 2010.

C.S.Lewis: *Bůh na lavici obžalovaných*, *Návrat domů*, 2012.

Renzo Allegri : *Zázraky Pátra Pia*. Dobrá kniha, 2015.

HYMNUS K DUCHU SVATÉMU

*Přijď, Tvůrce, Duchu svatý, k nám,
a navštiv mysli našich chrám,
z výsosti nebes zavítej,
do duší nám svou milost vlej.*

*Tys Utěšitel právem zván,
tys dar, jenž Bohem věčným dán,
zdroj živý, láskyplný dech,
tys posvěcení mysli všech.*

*Tys sedmi darů studnice,
prst Otcovy jsi pravice,
tys Bohem přislíbený host,
ty dáváš ústům výmluvnost.*

*Rač světlo v mysli rozžehnout,
vlíj do srdcí nám lásky proud,
našeho těla slabosti
zhoj silou svojí milosti.*

*Dál nepřítelé zapuzuj
a duši pokoj uděluj,
ať vždycky pod vedením tvým
vyhnem se vlivům škodlivým.*

*Nauč nás Boha Otce znát
a Syna jeho milovat
a v tebe, Duchu svatý, zas
důvěřovati v každý čas. Amen.*

K zopakování si aneb příprava na biřmování...

Sedm darů Ducha Svatého

1. Dar moudrosti:

- působí spřízněnost duše se záležitostmi Božími, duše pak vidí vše očima Božíma a miluje to, co chce Bůh.

Nedávno u nás zatkli obchodníka se starožitnostmi, prodával i obrazy. Jeden náš spoluobčan si jich pár koupil za 17mil. Kč. Byl v šoku, když se dozvěděl, že koupil padělky! Obdobně se cítil mladý Ind, který šel na lov kachen nemaje ani zbraň, ani prak. Házel po kachnách kameny, které našel doma. Když mu kameny došly a zbyl mu jediný, sebral ze země dvě trefené a procházel tržištěm. „Ukaž, co to neseš,“ ptal se zlatník. „Ne ty kachny, ale ten kámen mi ukaž! Vždyť je to drahokam!“ Mladíkovi náhle došlo, že svou hloupostí vyházel obrovské bohatství!

Prosme o dar moudrosti, abychom rozpoznali pravé životní hodnoty!

2. Dar rozumu:

- umožňuje proniknutí do pravd víry, i když je nemůžeme plně pochopit

Do jednoho městečka došla krátká zpráva: „Přijedu zítra. Čekajte na mne.“ Podepsán: JEŽÍŠ. Tento dopis vyvolal pozdvižení u faráře, starosty i místní honorace. Chtěli, aby se na toto přijetí nikdy nezapomnělo. Každý připravil něco vzácného. Druhý den k městu přicházel žebrák. Všichni mysleli, že je to Ježíš. „Je to jeho styl“, tvrdil farář. Přivítání i obdarování bylo velké – starosta daroval i vůz, na který si muž vše naložil, poděkoval a odjel. Večer dorazil skutečný Ježíš, omluvil se za zpoždění. „Cože? Ten žebrák byl podvodník? Honem za ním, ať získáme náš majetek zpět!“ Ježíš? Ten zůstal na náměstí opět osamocen!

Prosme o dar rozumu, abychom pravdám Božím správně porozuměli!

3. Dar rady:

- Dar rady nám pomáhá, že si dokážeme poradit v různých situacích.

Tři lidé se potřebovali dostat na druhý břeh řeky velmi dravé. První byl obchodník, který na druhé straně měl šanci zdvojnásobit svůj majetek. Klekl v modlitbě: „Pane, dej mi odvalu přeplavat řeku, dám i na kostel, každá minuta je drahá.“ Po chvíli se ponořil a řeka ho strhla a odnesla. Druhý byl voják, známý svou odhodlaností i bezúhonností. „Pane, dej mi sílu překonat tuto překážku. Bojovat za slávu je mým heslem.“ Bez váhání skočil do vody, která byla silnější a odnesla ho též. Třetí osobou byla žena, doma na ni čekal muž a děti. I ona poklekla: „Pane, pomoz mi, dej mi radu, jak se dostat na druhý břeh.“ Vstala a všimla si pastýře, jak hlídá své ovečky. „Jak bych se dostala přes řeku?“ Pastýř jí řekl, že nějakých deset minut odtud je provazová lávka, když si dá pozor, přejde na druhý břeh. Někdy stačí trocha POKORY, najde se i někdo, kdo ukáže správný směr! Navíc lze v pastýři spatřit i církev, její služebníky, kteří mohou ukázat na místo v Bibli!

Prosme o dar rady, abychom se ve spleťtých situacích správně rozhodovali!

4. Dar síly:

- Dar síly uschopňuje člověka k vytrvání v nadměrně těžkých situacích.

Jistý muž se často stěhoval a vždy jako první si pověsil na stěnu kus klacku. Každý, kdo k němu přišel, se na ten klacek zeptal. „Když jsem byl malý, chtěl jsem v zimě s dědečkem do parku. Měl nemocné srdce, nohy už mu nesloužily, ale já stále prosil, aby se mnou šel. Chtěl jsem k rybníčku, vlézt na led a klouzat se. „Dej pozor, led není dost silný!“ Pozdě. Led se pode mnou prolomil. Dědeček se strachem roztřásl, ale uviděl naštěstí větev, podal mi ji a vši silou táhl, já se zase vši silou větve držel. Vytáhl mne, já byl mokrý, zmrzlý, děda zpocený, vysílený.

Horká koupel ale pomohla jen mně, děda v noci zemřel, srdce to nevydrželo. Běžel jsem k rybníčku a našel větev, kterou si vždy pověším v bytě. My křesťané máme dvě zkřížené větve, které připomínají NĚKOHO, který dal všechno, sílu, život i lásku za záchranu každého z nás, kdo se jakkoliv ocitl v nebezpečí.

Prosme o dar síly, abychom měli odvahu vykonat, co od nás Bůh žádá!

5. Dar umění (jinak i poznání, vědění):

- Dar umění uschopňuje dávat věci do souvislosti s konečným cílem, učí nás žít a ovládat se. *Na kraji města seděl stařec a přichází k němu pocestný se slovy: „Ještě jsem tu nikdy nebyl. Žijí zde také lidé sobečtí a zlí, kterých jsem si užil až dost?“ Stařec nato: „I tady jsou lidé sobečtí a zlí.“ Za chvíli se tohoto starce ptá jiný pocestný: „Jsem tu poprvé. Jací tady žijí lidé?“ Stařec: „Jací lidé žijí tam, odkud jsi přišel?“ „Dobří, štedří, pohostinní i poctiví.“ „I zde jsou takoví“, odvětil stařík. Obchodník, který zaslechl oba rozhovory, se vyčítavě podíval na starce: „Jak můžeš odpovědět na stejnou otázku pokaždé jinak?“ „Synu,“ řekl stařík, „každý si nosí svůj svět v srdci. Kdo nenajde nic dobrého na minulosti, nenajde nic dobrého ani tady. A kdo poznal hodné lidi jinde a měl i přátele, najde je i zde. Víš, lidé jsou takoví, jaké je vidíme!“*

Prosme o dar umění, aby stvořené věci vedly k poznání jejich Stvořitele!

6. Dar zbožnosti:

- tento dar působí radost z toho, že můžeme zůstat v Boží blízkosti. *Jistý král měl syna, který se těžce provinil. Za trest ho poslal do vyhnanství. Princ trpěl hladem i zimou a přestal doufat v odpuštění. Po letech za ním poslal vyslance, který mu sdělil: „Můžeš si přát, co chceš, přání ti bude splněno.“ Ten překvapen sdělením požádal o chléb a kabát. Úplně zapomněl, že je princ, že může žádat odpuštění a vrátit se do paláce. Byl naštvaný, že nabídka přišla tak pozdě, neměl možná i ke všemu důvěru? Vzpomněl jsem si, kolik je zde kolem mne pokřtěných dětí božích – princů, princezen, kteří se po spáchané vině dostali daleko od Boha, Krále. Místo, aby požádali o odpuštění, prosí o „žvanec a kus hadru“. Jsou naštvaní na Boha, nedůvěřují mu. Zapomněli, že jim sám Bůh nabízí odpuštění, že se mají vrátit do jeho blízkosti, ochrany, pomoci, požehnání.*

Prosme o dar zbožnosti, abychom si rádi povídali s Bohem, modlili se upřímně a s důvěrou!

7. Dar bázně Boží:

- tento dar vytváří synovskou a dceřinou oddanost člověka vůči Bohu. Bázeň **není** strach před Bohem, ale **úcta** k němu. Bát se máme hříchu! *Říká se, že prvním bezvěrcem na francouzském venkově byl poštmistr (zajímavé, že otec papeže sv. Pia V. byl právě pošťák). Venkov byl spojen s rolníky, kteří prosili Boha o příhodné počasí, o požehnání pro chov dobytka; chodila proto i procesí do polí jak na jaře, tak na podzim, kdy zas děkovali. Když se urodilo, měli všichni práci: kovář a podkovář, kolář, sedlák, truhlář, hostinský a jejich rodiny. Ale poštmistr měl státní plat za každého počasí, Boha nepotřeboval. Procesím se vysmíval, také proto, že v jednom procesí jedni prosili za vláhu pro sazenice, jiní zase za slunce, aby sklidili seno. Ten poštmistr se mýlil. My Boha potřebujeme jako ryba vodu. V Bohu žijeme, pohybujeme se, jsme! Je omyl, že se vše udělá samo, nebo že to zařídí stát. A navíc je to hřích.*

Je dobré o dar Boží prosit i děkovat!

MEZIDOBÍ

TĚLO A KREV PÁNĚ

Slavnost Těla a Krve Páně nebo-li Božího Těla začala být slavena jednak jako projev úcty a oslavy památky ustanovení Eucharistie a jednak pro zdůraznění reálné přítomnosti Ježíše Krista (Božství i lidství) v Nejsvětější svátosti.

Podobně jako později u zavedení slavnosti Nejsv. Srdce i zde vychází podnět od dvou osob. Za připravovatelku svátku Božího Těla je označována sv. Juliána z Cornillon, pocházející od Lutychu v Belgii. Ta při adoracích před Nejsvětější svátostí měla mystické vidění měsíce v úplňku, který byl při jedné straně částečně ztemnělý, jakoby s trhlinou. Bylo jí zjeveno, že měsíc symbolizuje katolickou církev a ztemnělé místo upozorňuje, že v ní chybí svátek na počest Nejsvětější svátosti a k zadostiučinění za mnohá zneuctění od lidí. Až jako převorka v r. 1230 o svých zjeveních hovořila v Lutychu s provinciálem Hugem (OP) a arcijáhnem Jakubem z Troyes (- pozdějším papežem Urbanem IV.). Ten již jako biskup Verduny zavedl ve své diecézi svátek Božího Těla.

Jakub z Troyes, poté co se stal r. 1261 papežem Urbanem IV., se zdráhal zavést slavnost v celé církvi. Tomáš Akvinský mu prý odmítl přijmout biskupský úřad a kardinálský klobouk s tím, aby raději zavedl svátek Božího Těla v celé církvi. K tomu došlo až dva měsíce před Urbanovou smrtí v r. 1264, po eucharistickém zázraku v Bolsenne. Tehdy řeholní kněz Petr z Prahy sloužil mši svatou v italském Bolsennu, ležícím asi 20 km od Orvieto, v němž se tou dobou nacházel papež, za kterým Petr cestoval. Doufal, že by mu mohl pomoci odstranit pochybnosti o Kristově přítomnosti v eucharistii. Při slovech proměňování mu hostie v ruce celá zkrvavěla a potřísnila purifikatorium i korporál, který je dodnes uchováván v orvietské katedrále. Na Tomáš Akvinského nakonec také ještě jednou došlo - pro tento svátek sestavil breviářové a mešní texty.

V celé historii církve se uvádí přes sto šedesát uznaných eucharistických zázraků.

Zdroj : <http://catholica.cz/?id=5130>

S tajemstvím Eucharistií úzce souvisí i tajemství celé mše svaté. Často však leccemu z toho, co během mše svaté probíhá, dobře nerozumíme a tak jsme nesoustředění a máme tendenci sledovat věci naprosto nepodstatné (kde lektor udělá chybu ve čtení apod.) než abychom se snažili proniknout do tajemství Kristovy oběti. Bůh však přichází na pomoc naší nedostatečnosti, a tak skrze bolivijskou mystičku Catalinu Rivas můžeme nahlédnout mši svatou tak, jak ji vidí andělé... *Z díla uvádíme dvě ukázky.*

Průvod s obětními dary

Najednou začaly z lavic vstávat postavy, které jsem dříve neviděla. Vypadalo to, jako by z nejbližšího sousedství z každé osoby v katedrále povstala jiná osoba a brzy se chrám zaplnil mladými, krásnými lidmi. Byli oblečení do bělostných šatů. Všichni šli do hlavní lodi a pak směrem k hlavnímu oltáři. Matka Boží řekla: Dívej se, to jsou andělé strážní každé z těch osob, které jsou v kostele. Tvůj anděl strážný odnáší tvé dary a tvé prosby před Pánův oltář. Část z nich nesla jakoby zlatou misku s něčím, co zářilo čistým zlatým světlem. Nejsvětější Panna mi řekla: To jsou andělé těch, kteří obětují mši svatou na mnoho úmyslů a kteří jsou si vědomi, co to znamená slavit mši svatou. Oni mají Pánu co dát. Obětují v tomto okamžiku Pánu sama sebe.

(...) Daruj mu své bolesti, naděje, smutky, radosti a prosby. Pamatuji, že mše svatá má nekonečnou cenu. Proto buď štědrá v obětování i v prosbách. Za prvními anděly šli ti, kteří měli ruce prázdné. Matka Boží mi řekla: To jsou andělé těch, kteří jsou zde přítomni, ale nikdy nic neobětují. Nemají zájem na prožívání každého okamžiku mše svaté a nemají dar, který by chtěli přinést k oltáři. Na konci průvodu byli andělé, kteří byli velice smutní, měli ruce sepjaté k modlitbě, ale sklopený zrak. To jsou andělé strážní těch, kteří přišli jen z povinnosti, bez touhy účastnit se mše svaté. Andělé jsou smutní, protože nemají, co by složili k oltáři kromě svých modliteb. (...) Nezarmucuj svého anděla strážce. Pros o mnoho, ale nejen pro sebe, pro všechny. Pamatuji, že oběť, která se Pánu nejvíce líbí, je celopal, kdy obětuješ Pánu sebe sama, aby tě Pán mohl proměnit skrze své zásluhy. Co můžeš obětovat sama za sebe? Nicotu a hřích. Otci se líbí ty oběti, které jsou spojeny se zásluhami Ježíše Krista.

Okamžik proměňování

Celebrant vyslovil slova proměňování. I když byl člověk normálního vzrůstu, náhle začal růst a naplnil se nadpřirozeným světlem, které nabývalo zvláštní síly kolem jeho tváře. Proto jsem nemohla vidět jeho rysy. Když pozvedl hostii, měl na rukou znaky, které zářily světlem. Byl to Ježíš! Hostie začala růst a stala se velkou. Byla na ní tvář Ježíše, který se díval na svůj lid. Chtěl jsem sklonit hlavu, ale Maria mi řekla: „Nedívej se dolů, zahleď se na něho a opakuj slova z Fatimy – Pane, věřím, klaním se Ti. Doufám v tebe a miluji Tě. Prosím Tě za odpuštění pro ty, kteří nevěří a neklaně se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě. Řekni mu, jak velice ho miluješ, a klaněj se Králi králů.“

Zdálo se mi, jako bych byla jedinou osobou, na kterou se dívá z veliké Hostie, ale porozuměla jsem, že se s tak bezmeznou láskou dívá na každou osobu. Když celebrant položil Hostii na oltář, nabyt opět normálních rozměrů. Když vyslovil slova proměňování vína, spatřila jsem Ježíše ukřižovaného: mohla jsem nazírat na jeho tvář, zraněná ramena a rozdrásané tělo. Na pravé straně hrudi měl ránu, ze které vytékala krev a něco jako voda, ale bylo to něco zářícího. Vypadalo to jako paprsky světla, které směřovaly k věřícím. Matka Boží mi řekla: To je zázrak zázraků. Pán není spoután ani časem, ani prostorem. V okamžiku proměňování je celé společenství u paty kříže na Kalvárii ve chvíli ukřižování.

CATALINA RIVAS – Eucharistie znovu objevená (Matice cyrilometodějská, 35 Kč)

http://bouzov.nemeckyrad.cz/clanky/Eucharistie_znovu_objevena.pdf

Více k tématu:

EUCCHARISTICKÉ ZÁZRAKY :

<http://www.eucharistie.cz/czech/texty/zazrak1.html>

<http://www.milujte.se/storage/dalsi/milujte-se-2013-26.pdf>

NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE JEŽÍŠOVO

Nejsvětější Srdce Páně bylo v církvi vždy uctíváno spolu s Ježíšovým lidstvím, zvláště však když se obecně oslavovala Ježíšova láska k lidem. Četné zmínky o Ježíšově srdci jsou již v Písmu svatém, stejně i někteří svatí Otcové a svatí (svatí Augustin, Jan Zlatoústý, František z Assisi, Bernard, Tomáš Aquinský...) příležitostně poukazovali na milující Srdce Páně. Podnět k zavedení zvláštní církevní slavnosti však přišel až na základě vidění sv. Markéty Marie Alacoque v letech 1673-75. Při modlitbě před nejsvětější Svátostí spatřila v otevřené hrudi Páně jeho Srdce obklopené ohněm a plameny, ovinuté trnovou korunou. Zářilo jako slunce a bylo průhledné jako křišťál. Nad ním vyčníval kříž. Při zjevení uslyšela hlas Ježíše Krista: *„Největší lásku mi prokážeš ... budeš-li mé božské Srdce ctít a rozšíříš-li úctu mého Srdce v mé církvi. Mé Srdce všechny lidi nekonečně milovalo a za to mi přemnoží splácejí nevděkem. Ať je tedy ustanovena zvláštní slavnost k uctění mého Srdce jako náhradu za všelikou neúctu, které se mi dostává při vystavení mého Těla na oltářích. Pošlu k tobě sluhu svého, kterýž uskutečnění slavnost tu v církvi.“* Tím se stal jezuita Klaudius de la Kolombiere, který se jako první zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a celý život věnoval rozšíření této pobožnosti. Pobožnost se postupně šířila, získávala na vážnosti až ji nakonec Pius IX. roku 1856 ustanovil jako slavnost církví slavenou třetí pátek po letnicích.

Proč právě srdce? Srdce je na prvním místě tělesný orgán, který se všeobecně považuje za hlavní zdroj tělesného života. Probodnutí Kristova srdce na kříži mělo úředně dosvědčit, že se definitivně skončil Spasitelův pobyt na zemi a jeho činnost; že se dokončila oběť. V Kristově Srdci tedy vzdáváme úctu jeho tělu, které se stalo zdrojem posvěcení. V Ježíšovu Srdci obdivujeme všechnu práci, všechny námahy, které vykonal a podstoupil za nás. Nechceme patřit k těm, kteří se mu za to odplácejí jen nevšímavostí a nevděkem.

Je náhodou, že se zjevení událo v 17. století? Zasadíme-li tuto událost do tehdejších dějinných kulís, uvědomíme si její hluboký smysl. V 17. století se totiž ve Francii a okolních zemích šířilo hnutí, které se podle svého původu nazývalo jansenismus. Jansenismus prosazoval strohou přísnost ve víře a mravech. Věřící ztráceli důvěru v dobrého a milosrdného Boha, a tak se odcizovali přijímání svátostí, zvláště eucharistie. Zjevení Markéty Marie o milujícím Nejsvětějším Srdci, následné častější přijímání svátostí a eucharistická adorace, to všechno bylo odpovědí na strohou jansenistickou spiritualitu a hlavním poselstvím bylo svědectví o Bohu milujícím a milosrdném.

Modlitba k uctění Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Na Slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně se většinou po mši svaté vyloží Nejsvětější Svátost a všichni se společně pomodlí litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu zakončené modlitbou zasvěcení se Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Pokud se nemůže zúčastnit mše sv. a adorace, můžete se litanie a zásvětnou modlitbu pomodlit sami u vás doma (texty k dispozici zde na str. 22)

Podle zjevení sv. Markétě Marii Alacoque se vypočítává
DVANÁCT PŘISLÍBENÍ JEŽÍŠOVA SRDCE,
které dal Ježíš těm, kteří uctívají jeho Srdce:

- 1) Dám jim všechny milosti potřebné jejich stavu.
 - 2) Udělím pokoj jejich rodinám.
 - 3) Potěším je v utrpení.
 - 4) Budu jim útěchou v životě, zvláště ve smrti.
 - 5) Vyleji hojné požehnání na jejich práci.
 - 6) Hříšníci najdou v mém srdci pramen, nesmírný oceán milosrdenství.
 - 7) Vlažní se stanou horlivými.
 - 8) Horliví dospějí k velké dokonalosti.
 - 9) Požehnám všechna místa, kde bude vystavený a uctíváný obraz mého srdce.
 - 10) Kněží dám milost pohnout i nejzatvrzelejším srdcem.
 - 11) Jména těch, kteří budou rozšiřovat tuto pobožnost, budou zapsána v mém srdci a nikdy se z něho nevymažou.
 - 12) Z hojnosti milosrdenství mého srdce uštedří moje všemohoucí láska milost pokání na konci života těm, kteří přistoupí ke svatému přijímání v první pátek v měsíci a po devět dalších měsíců.
- Nezemřou v mojí nemilosti bez přijetí svatých svátostí. Moje Srdce jim bude záštitou a pevným útočištěm v poslední hodině.

38

Pobožnost prvních pátků

S úctou k Nejsvětějšímu Srdci Páně úzce souvisí také tzv. pobožnost prvních pátků, která odkazuje přímo k zaslíbení Pána Ježíše dané Markétě Marii Alacoque. Tohle dvanácté přislíbení pro milost, kterou Pán slibuje, se nazývá Velké přislíbení. Vztahuje se na konání devíti prvních pátků. Hlavní úkon, který vyžaduje Velké přislíbení, je svaté přijímání.

Přijímání na první pátek mají být přijímána jako úkon úcty k Ježíšovu Srdci, v tom stejném duchu úmyslu a zadostiučinění, jakým se slaví i samotný svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Takto je v duchu zjevení Markétě Marii každý první pátek jakoby malým svátkem Ježíšova Srdce.

Podmínky, které se vysloveně žádají pro uskutečnění velkého přislíbení, jsou: Devět přijímání v devíti prvních pátcích, které musí být nepřerušené. Počet devět není nějakou magií, ale umožňuje, aby se někdo naučil věrně přistupovat k svatému přijímání v delším období, a tak se stal lépe disponovaným přijmout větší milosti a duchovní dary. Věřící má být ve *stavu milosti posvěcující*, tj. bez těžkého hříchu, takže z toho důvodu také církev vede věřící k tomu, aby před prvním pátkem přistoupili k svátosti smíření.

Pro někoho může být těžké si představit, co je vlastně myšleno tím přijmout Eucharistii s úmyslem *zadostiučinění za neúctu* vůči Srdci Ježíšovu. Je-li Vám to milé, můžete k tomuto úmyslu využít např. některou z následujících modliteb.

Modlitba k Nejsvětějšímu Srdci

Nezamilovanější Srdce mé jediné lásky Ježíše, nejsem schopna Ti projevít lásku, čest a slávu v plnosti touhy, kterou mi dáváš, proto prosím nebe a zemi, aby se ke mně připojili, a opěvují v žáru horoucích serafů tvou lásku.

Ó Srdce hořící láskou, zapal nebe i zemi nejčistším plamenem své lásky, ať shoří vše, co je spoutává, a celé stvoření tak může dýchat pouze tvou láskou. Změň mi celé mé srdce, abych Tě milovala, a spal mě ve výhni své nejhlubší lásky.

Modlitba sv. Marie Markéty Alacoque

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Ty plnosti veškeré lásky, buď naší ochranou v životě a zárukou věčné spásy.

Buď naší silou ve slabosti a nestálosti. Buď smírem za všechny hříchy našeho života.

Srdce mírnosti a dobroty, buď naším útočištěm v hodinu naší smrti. Buď naším ospravedlněním před Bohem.

Odvrať od nás trest spravedlivého hněvu. Srdce lásky, vkládáme do Tebe všechnu svou důvěru.

Od naší zloby se obáváme všeho, ale všechno očekáváme od Tvé lásky.

Zahlad' v nás všechno, co by se Ti mohlo nelíbit nebo co by mohlo být proti nám.

Kéž se Tvoje láska vtiskne tak hluboce do našeho srdce, abychom nikdy nezapomínali, že nesmíme být nikdy odloučeni od Tebe.

Pane a Spasiteli, z celé své lásky Tě prosíme: zapiš naše jména hluboko do svého Srdce.

Ať je naším štěstím a naší slávou žít a zemřít ve Tvé službě. Amen.

POUTNÍ MÍSTA

Prázdniny jsou jako stvořené na společné rodinné poutě ...

Bližší informace o poutních místech (nejen těchto) naleznete zde:

<http://www.poutnimistacr.cz/>

SVATÁ BRIGITA ŠVÉDSKÁ

Svatá Brigita Švédská, jedna z patronek Evropy, žila v letech 1303-1373. Narodila se ve Švédsku, kde strávila velkou část svého života. Pocházela z významného šlechtického rodu a část svého života také působila jako vychovatelka a dvorní dáma mladé královny na královském dvoře. Toužila žít řeholním životem, ale podřídila se přání otce a provdala se za šlechtice Ulfa. Spolu měli osm dětí, z nichž jedna dcera je také uctívána jako světice (Sv. Kateřina Švédská). K 25. výročí svého manželství se rozhodli vykonat pouť do Santiaga de Compostela a poté se rozhodli žít zdrženlivým způsobem života. Ulf po dvou letech vstoupil do cisterciáckého kláštera, kde v té době žil již jejich syn Bengt a zde také po dvou letech zemřel. Brigita sama poté žila asketickým životem v příbytku v blízkosti jednoho kláštera. Později se vydala na pouť do Říma a odtud také do Assisi a Svaté země. Zemřela v Římě v pověsti svatosti.

Od mládí zažívala mystická vidění, která zapisoval její zpovědník. Vydána byla jako *Zjevení* a často se v nich s velmi realistickými podrobnostmi objevuje popis Kristova Umučení, k němuž Brigita vždycky chovala výsadní zbožnost.

V této době papežové sídlili v Avignonu, daleko od Říma, a Brigita se na ně zpříma obracela, aby se vrátili na Petrův stolec do Věčného města. Zemřela roku 1373 těsně před definitivním návratem papeže Řehoře XI. do Říma. Byla pohřbena provizorně v římském kostele svatého Vavřince na Panisperna, ale roku 1374 její potomci Birger a Kateřina dopravili její ostatky zpět do vlasti, do kláštera ve Vadsteně, sídle řeholního řádu, založeného svatou Brigitou, který vzápětí zaznamenal značný rozkvět. Roku 1391 ji papež Bonifác IX. slavnostně kanonizoval.

Jsou známy dvě pobožnosti, které se vztahují k sv. Brigitě:

ROČNÍ POBOŽNOST SV. BRIGITY:

Když si sv. Brigita (1303-1373) žádala dlouhou dobu zvědět počet ran, jež Spasitel vytrpěl při svém umučení, zjevil se jí Pán a řekl jí:

"Moje tělo bylo ztrýzněno 5480 ranami. Chceš-li je uctít, modli se denně po celý rok 15x Otče náš a Zdrávas Maria s 15 modlitbami, jimž tě naučím. Tak do roka uctíš všechny mé muky."

Ke stažení zde:

<http://www.ktis.estranky.cz/clanky/modlitby/Poboznost-trvajici-jeden-rok.html>

K této roční pobožnosti je většinou připojováno 15 zaslíbení, které údajně Pán Ježíš též zjevil sv. Brigitě v této souvislosti. Církev se k nim však staví velmi rezervovaně, neboť se zdá, že jsou spíše dílem lidové tvořivosti působící během dlouhých staletí.

Ať tak či onak, v každém případě je třeba mít na paměti původní účel této pobožnosti zjevené Kristem – uctění jeho svatých ran a utrpení, které za nás snášel.

A je tu ještě jeden praktický aspekt - každodenní modlitba nás učí pokoře a ochotě vytrvat i když to není lehké...

DVANÁCTILETÁ POBOŽNOST SV. BRIGITY:

Božský Spasitel zjevil svaté Brigitě dodatečně ještě následující příslibení: "Věz, že těm, kteří se po 12 roků denně pomodlí 7krát Otčenáš a Zdravas Maria ke cti mojí přechisté Krvi, udělím tyto velké milosti:

- 1) Nepřijdou do očiště
- 2) Přijmu jich do počtu mučedníků tak, jakoby vylili svoji krev za víru
- 3) Třem příbuzným, podle volby dotyčného, udělím milost vytrvání ve stavu posvěcující milosti
- 4) Duše jeho příbuzných až do čtvrtého pokolení uchráním od pekla
- 5) Budou měsíc před smrtí uvědomění o jejím příchodu.

Kdyby dotyčný zemřel před uplynutím těchto 12 let, i tak budu považovat tyto podmínky za splněné."

Papež Inocenc X. potvrdil toto zjevení a dodal, že duše, které tyto podmínky splní, každý Velký pátek vysvobodí jednu duši z očiště. Tato pobožnost byla schválena Svatou kongregací pro šíření víry, jako i papežem Klementem XII.

ŘÁD MODLITBY

42

1. Věřím v Boha... (1x)

2. Otče náš..., Zdravas Maria..., Sláva Otci... (7x)

3. Invokace na závěr modlitby:

-Ó Maria, bez hříchu prvotního počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.

-Ó krvi a vodo, která jsi vytekla z Ježíšova srdce jako pramen k našemu usmíření, důvěřuji Ti.

4. Božským Dítěm Máti, rač nám požehnání dáti.

Pobožnost je možné rozšířit o další modlitby – viz. následující strana.

Věřím v Boha... (Credo)

Můj Ježíši, chci se nyní modlit 7× Otče náš a Zdrávas Maria ve spojení s onou Láskou, v níž jsi tuto modlitbu oslavil a posvětil ji ve svém srdci. Zlepši a zdokonal ji tak, aby připravila Nejsvětější Trojici tolik cti a radosti, kolik jsi ji dokázal Ty zde na Zemi touto modlitbou, aby mohla přetékat na Tvé Nejsvětější Člověčenství k oslavě Tvých Svatých Ran a Drahocenné Krve, které jsi z nich pro nás vylil.

(Během Otčenáše uvažuj o dotyčných tajemstvích a k tomu se modli příslušné obětování).

I. Obětování

Otče náš ... Zdrávas Maria

Věčný Otče, skrze neposkvrněné ruce Panny Marie a božské Srdce Ježíšovo, Ti obětuji: První rány, první bolesti a první prolitou Krev Ježíšovu za hříchy mého mládí, mých drahých příbuzných, mých blízkých přátel a všech lidí, na usmíření a odvrácení prvních smrtelných hříchů a zachování nevinnosti, zvláště v našem příbuzenstvu.

II. Krvavý pot

Otče náš ..., Zdrávas Maria...

Strašlivé úzkosti Ježíšova Srdce na hoře Olivové v zahradě Getsemanské a každou krůpěj Jeho Krve, kterou se potil, když ve vidění předvídal svá velkopáteční muka a zápasil se satanem, jako usmíření za hříchy moje a všech lidí, jež byly spáchány v srdci, na odvrácení těchto hříchů a rozmnožení lásky k Bohu a bližnímu.

43

III. Bičování

Otče náš ... Zdrávas Maria ...

Ty stovky ran úděsné bolesti a drahocennou Krev Ježíšovu, prolitou při nelidském bičování za všechny hříchy moje a všech lidí, jež byly spáchány tělem, jako ochranu před podobnými hříchy a za zachování nevinnosti, zvláště v našem příbuzenstvu.

IV. Korunování trním

Otče náš ... Zdrávas Maria...

Ponížení, rány bolesti a drahocennou Krev Ježíšovu, kterou proléval při posměšném, potupném a bolestném korunování Své Hlavy trním. Na usmíření za všechny hříchy mé a všech lidí, jež byly spáchány v duchu, na vyvarování se těchto hříchů a pro rozšíření Kristova království na Zemi.

V. Křížová cesta

Otče náš ... Zdrávas Maria...

Ježíšovo smrtelné vyčerpání, rány na Jeho svatých Ramenech a drahocennou Krev, která se z nich vylévala pod těžkým břemenem při Jeho cestě ulicemi Jeruzaléma až na Kalvárii. Na usmíření všech hříchů mých a všech lidí za to, že se tak často vzpouzíme vzít svůj kříž, který máme nést, že reptáme na Tvé přikázání, i na odpuštění jiných hříchů spáchaných jazykem, abychom se jich vystříhali a měli pravou lásku ke Kříži.

VI. Ukřižování

Otče náš ... Zdravas Maria ...

Tvého Božského Syna na kříži, Jeho přibití, Jeho vztyčení, Jeho rány na rukou i nohou. Proudý Jeho Svaté Krve, která z nich byla pro nás prolita. Nejkrásnější ubohost Jeho a dokonalou poslušnost, Jeho smrt, všechna Jeho tělesná i duševní muka. Její stálé obnovování při všech mších svatých na celé Zemi. K usmiřování všech urážek Tebe, Tvých svatých, řeholních slibů a pravidel na celém světě.

Zadostiučinění za hříchy moje, mých dětí a za hříchy celého světa. Za všechny, kteří nás předešli k Tobě, zvláště za kněze, živé i zemřelé, za všechny novokněze i za ty, kteří se prohřešili proti svému kněžskému svěcení a stali se pohoršením pro mnohé. Za záležitosti Svatého otce a jeho ochranu proti úkladům satana i lidí. Za znovuzrození křesťanských rodin. Za pevnost ve víře, za naši ubohou vlast, za sjednocení národa v Kristu a jeho Církvi.

VII. Otevření boku

Otče náš ... Zdravas Maria ...

Věčný Otče, rač přijmout drahocennou Krev a Vodu, která byla vylita z Božského Srdce Ježíšova na potřeby Jeho Církve a na usmíření za hříchy všech lidí. Buď nám všem milostiv a smiluj se nad námi.

Krvi Kristova, to poslední, co obsahovalo Jeho Srdce, očisti nás ode všech hříchů a vin vlastních i cizích. Vodo z boku Kristova, očisti nás ode všech trestů za hříchy a uhas plamen očištění mého, mých drahých a všech duší, které Tvého milosrdenství tolik potřebují.

SVATÝ JAN MARIA VIANNEY

Svatý Jan Maria Vianney, patron kněží, se narodil roku 1786 nedaleko Lyonu ve Francii. Během jeho dětství vypukla Francouzská revoluce, takže i jeho rodina a jeho vlastní cesta ke kněžství byla poznačena pronásledováním té doby. Od mládí byl velmi zbožný a toužil se stát knězem. Se studiem však měl velké problémy a tak se nejednou zdálo, že se knězem ani nebude moci stát. Traduje se však, že proti tvrdým námitkám ohledně Janova vysvěcení, generální vikář vznesl otázku na jeho zbožnost a na kladnou odpověď, dodal: „Ať je pro ni připuštěn k svěcení. Milost Boží nahradí, čeho se mu nedostává na vědomostech.“

Po vysvěcení působil jako kaplan v Ecully. Vypomáhal knězi, který sám měl velký podíl na Janově kněžství, a po jeho smrti byl ustanoven do tehdy duchovně velmi zanedbané farnosti Arsu. Svou pastorači začal tím, že se za své věřící denně dlouho modlil před svatostánkem, postil se a uléhal v noci k spánku jen na tři hodiny. První přišli ze zvědavosti, ale když viděli jak klečí, poklekli. Když slyšeli, jak dojemně se modlí, začali se modlit s ním. Ars se pak stal nejzbožnější obcí v kraji a po 10 letech cílem poutníků z celé Francie. Jan Vianney nedbal na vyčerpání a zpovídal až 14 hodin denně. Pro svou svatou horlivost a pokoru byl často terčem útoků ďábla. Nepřátelství a pomluvy přicházeli také z řad věřících ale i kněží, kteří mu záviděli a osočovali ho z hlouposti. Biskup na jejich útoky však odpověděl: „Přál bych si, aby všechno mé duchovenstvo bylo stíženo stejnou hloupostí.“

Zpočátku nebyl příliš dobrým kazatelem. Kázání si napsal a potom se ho učil zpaměti. Častokrát se mu ale stalo, že uprostřed kázně zapomněl, jak by měl pokračovat a kázání musel přerušit. Později se ale vypracoval na skvělého kazatele, který již kázal spontánně, uměl posluchače zaujmout a neváhal použít i silná slova, bylo-li to potřeba.

Když zemřel, jeho tělo se nezačalo rozkládat, a dodnes je k vidění v celistvosti v kostele v Arsu na bočním oltáři v prosklené rakvi. Je uchováváno bez jakéhokoliv balzamování a konzervace.

Z KÁZÁNÍ O SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ

Jaká radost pro křesťana, který má víru a který odchází od stolu Páně s celým nebem ve svém srdci! Šťastný dům, ve kterém bydlí takoví křesťané! ... Je třeba si jich vážit kvůli tomu po celý den. Je to jako mít ve svém domě druhý svatostánek, kde dobrý Bůh přebývá skutečně v těle i duši! ...

Avšak možná mi řeknete: Když je to tak velké blaho, proč nám tedy Církev přikazuje přijímat pouze jednou za rok? Tento příkaz není pro dobré křesťany, platí pouze pro křesťany vlažné a lhostejné ke spáse své ubohé duše. Největší trest v počátcích Církve, který mohl být udělen křesťanům, bylo zbavit je tohoto blaha. Vždy, když se těšili z účasti na mši svaté, těšili se z toho, že mohou přijímat. Můj Bože! Jak je možné, že někteří křesťané žijí tři, čtyři, pět i šest měsíců, aniž by své ubohé duše nasýtili tímto nebeským pokrmem? Nechají je zahynout kvůli strádání! ... Můj Bože! Jaké neštěstí a jaká zaslepenost! ... Vždyť máme tolik léků, abychom ji vyléčili, a také jeden pokrm, abychom ji mohli zachovat zdravou! ...

Když Církev viděla, že křesťanům už příliš nezáleží na spáse jejich ubohých duší, doufajíc, že jim strach z hříchu otevře oči, dala jim přikázání, které je zavazovalo k přijímání třikrát do roka: na Vánoce, na Velikonoce a na Letnice. Ale později, když viděla, že se křesťané stávají čím dál více necitlivějšími ke svému neštěstí, rozhodla, že jim nebude více přikazovat, aby se přibližovali k Bohu; tedy pouze jednou za rok. Ó, můj Bože! Jaké neštěstí a jaká zaslepenost, že je křesťan nucen prostřednictvím zákonů hledat své blaho!

POBOŽNOST PRVNÍCH PÁTKŮ

Informace k pobožnosti prvních pátků naleznete zde na str. 39.

Materiály ke stažení

<http://www.katechetiolomouc.cz/ke-stazeni/duchovni-zivot/devet-prvnich-patku/>

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

Ve dnech 1. - 8. listopadu můžeme získat plnomocné odpustky pro duše v očistci. Co to odpustky jsou? Jak jimi lze pomoci zemřelým? Jak lze odpustky získat?

Odpustek je odpuštění časného trestu od Boha za hříchy, odpuštěné již co do viny (ve svátosti smíření).

Odpustky jsou prominutí časných trestů, které na sebe uvalujeme hříchem. Zde je potřeba rozlišovat **vínu** spáchaného hříchu a **trest**, který s ní souvisí. Ve svaté zpovědi je nám z milosrdenství Božího odpuštěna vina a s ní i věčný trest (=zavržení), ale časný trest trvá. Časný trest chápeme jako prostředek k nápravě spáchaného zla uvnitř člověka i ve společnosti. Odpustky jsou tedy odpuštění tohoto nápravného časného trestu, který může náležitě připravený věřící obdržet vlastním přičiněním.

Uveďme si příklad: Chlapec rozbije okno. Jde ke svátosti smíření, kde je mu odpuštěna **vina**, ale... okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh (časný **trest**) vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. Musí to okno dát spravit, což ho bude stát čas, peníze, námahu... A právě tyto "dluhy" jsou předmětem odpustků. Řečeno totéž poněkud duchovněji – vidíme jaká místa v našem srdci je ještě potřeba zaplnit láskou.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým.

Pokud chybí plná dispozice, tedy není některý z vypsanych bodů splněn, pak se získává pouze částečný odpustek.

Článek 1479 potom hovoří o přivlastnění odpustků duším v očistci: Protože zemřelí věřící, kteří se očišťují, jsou také členy téhož společenství svatých, můžeme jim pomáhat, mimo jiné tím, že pro ně získáváme odpustky, aby byli zproštěni časných trestů, které si zasloužili za své hříchy.

Získání odpustků během „dušičkového týdne“

1.11. - Slavnost Všech svatých

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl papeže (nejlépe v ten den)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: v kostele nebo na hřbitově se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otcí.

2.11. – Památka všech věrných zemřelých

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl papeže (nejlépe v ten den)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: v kostele nebo na hřbitově se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otcí. (tedy to samé jako 1.11.)

Od 3. 11. do 8.11. – „dušičkový oktáv“

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl papeže (nejlépe v ten den)
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku: pouze na hřbitově se pomodlit modlitby Věřím v Boha, Otče náš a Sláva Otci. (na rozdíl od předešlých dvou dní je získání odpustků vázáno pouze na návštěvu hřbitova)